

#People Helping People

ЛЮДИ УКРАЇНИ
Історії BDO

ПЕРЕДМОВА

Минуло понад **6 місяців** з моменту вторгнення в Україну в лютому цього року. Коли почалася криза, наша глобальна організація швидко відреагувала, заснувавши фонд солідарності, в який надходили щедрі пожертви як від фірм BDO так і від колег.

Також була створена глобальна група реагування. На чолі з Трондом-Мортеном Ліндбергом, генеральним директором EMEA, команда з близько сорока волонтерів цілодобово працювала з Вірою Савченко, генеральним директором BDO в Україні, щоб забезпечити транспортування, проживання та допомогу в переїзді для колег з BDO та їхніх сімей (**загалом 127 осіб**).

За оцінками Світового банку, нині налічується **5,5 мільйонів українських біженців**, при цьому країна втрачає **45%** свого ВВП. І все ж, незважаючи на значні та постійні проблеми, BDO в Україні

продовжує працювати в Києві та Дніпрі з іншими колегами, які працюють дистанційно в понад 15 фірмах організації та в глобальному офісі.

Щоб визнати ці безпрецедентні обставини та минулі місяці, ми запросили наших українських колег поділитися особистим досвідом під час війни та надати оновлену інформацію про те, як змінилося їхнє життя після 24 лютого. Їхні історії часто відверті, жорсткі та емоційні, але водночас наочно демонструють позитивний вплив програми BDO People Helping People.

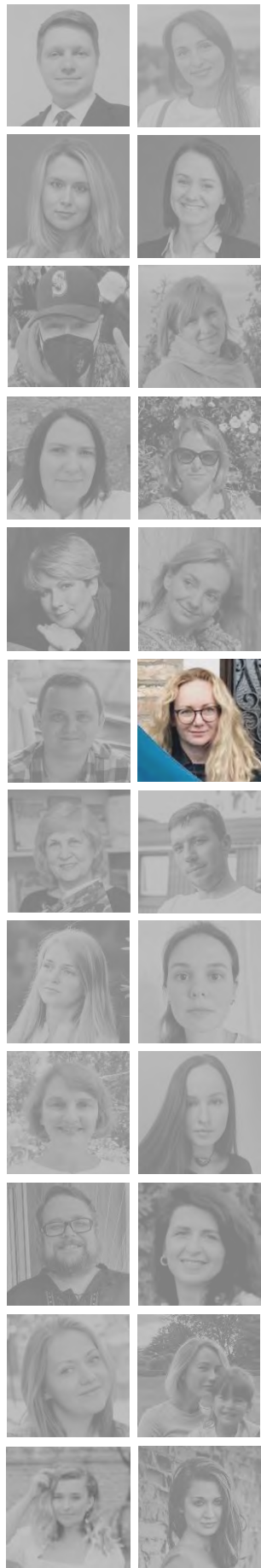
Як би ми не сподівалися, що все буде по-іншому, війна все ще триває, і український народ досі живе в неймовірних умовах. Історії сьогодні такі ж реальні, як і раніше. Ділячись ними, ми також маємо можливість відзначити тих, хто бере участь у наших зусиллях з надання допомоги, перед якими ми залишаємося в боргу, і продемонструвати нашу постійну підтримку.

Впевнені, що ці переконливі розповіді стануть для вас корисними, і ви також будете пишатися стійкістю та силою духу наших колег.

КЕЙТ ФАРЛІНГЕР
Глобальний CEO BDO

ВІРА САВЧЕНКО
CEO BDO в Україні

МОЯ ІСТОРІЯ...

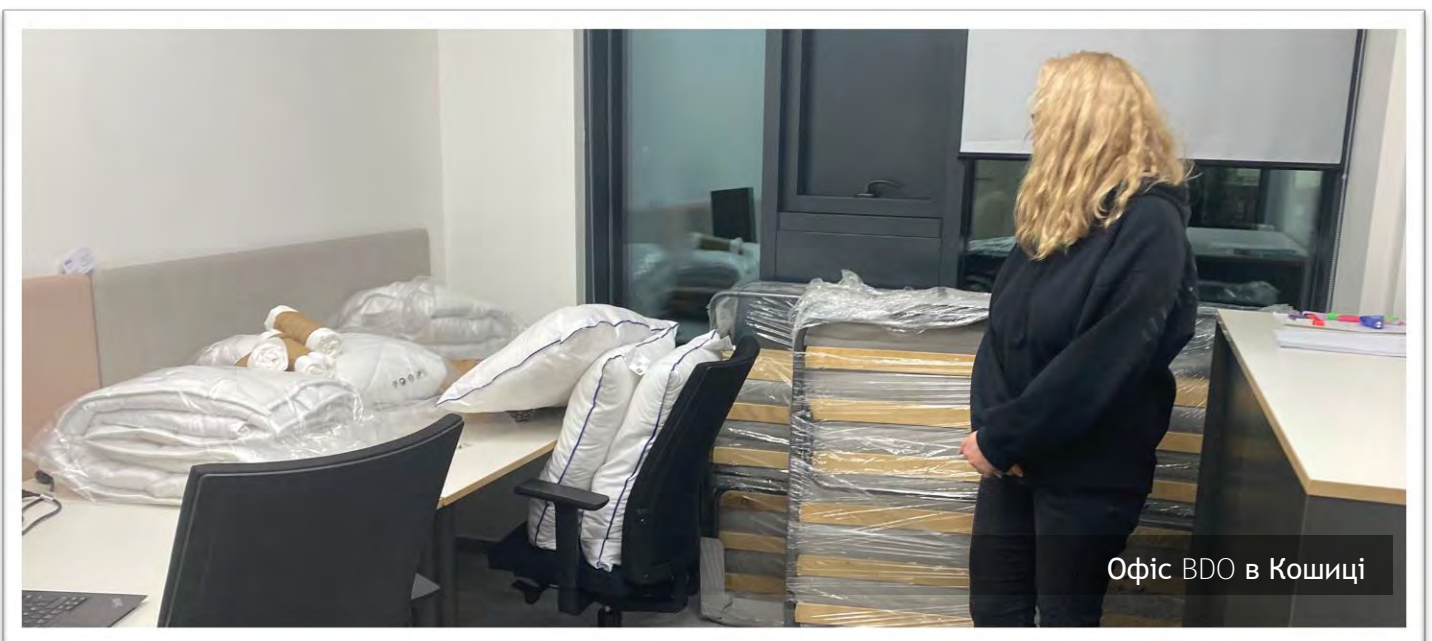
МОЯ ІСТОРІЯ..

24 лютого 2022 року я супроводжувала батька на прийом до лікаря в Кельн, Німеччина. Того дня я читала новини, розмовляла з рідними, але тижні знадобилися мені, щоб зрозуміти й усвідомити, що насправді сталося того дня. **То був мій перший шок.**

За кілька годин почали надходити дзвінки на мобільний телефон та електронні листи з проханнями про допомогу від українських колег і пропозиціями про допомогу від співробітників BDO країн світу.

Мені знадобилося кілька днів, щоб зрозуміти, що я маю спробувати перенаправити тих, кому потрібна допомога, до тих, хто може допомогти.

Перші дні після оголошення війни, глобальний офіс BDO створив команду реагування. Команда складалася з **40+ волонтерів BDO**, які були на зв'язку одночасно в найскладніші моменти. Командою реагування керував директор виконавчий BDO EMEA **Тронд-Мортен Ліндберг** за участі **всіх членів глобальної команди лідерів**, глобальної ради директорів і офісів BDO країн світу.

Центр реагування на місцях, у роботі якого я беру участь, було створено в **Кошиці, Словаччина**. Бо це було одне з міст, розташованих неподалік українського кордону. Місцевий офіс, очолюваний **Михайлом Дутком**, забезпечував цілодобову координацію діяльності.

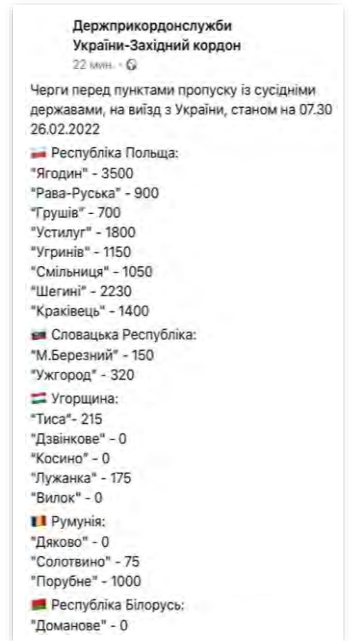
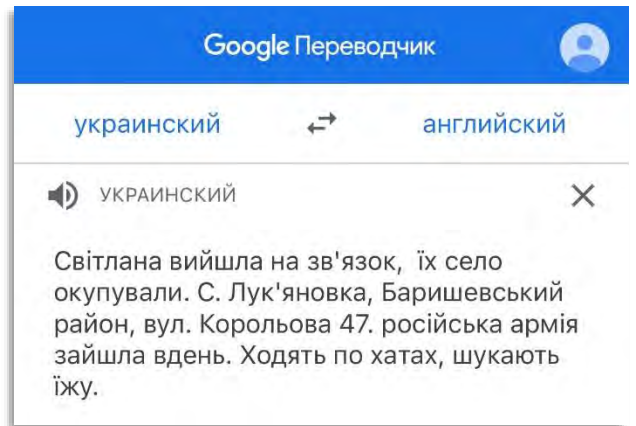
Коли я вперше приїхала в Кошице, це було звичайне місто. Але вже за кілька годин (навіть не днів) там вже було повно біженців. Люди приїжджали на машинах, автобусах і навіть приходили пішки.

Такий же центр був у Польщі. Він був створений нашими польськими колегами, до яких ми з Тронд-Мортеном приєдналися після того, як усіх людей з Кошице було перевезено до інших європейських країн.

І це стало моєю реальністю наступні кілька місяців.

«Команда складалася з 40+ волонтерів BDO, які були на зв'язку одночасно в найскладніші моменти»

Рідкісні фотографії, зроблені в березні на мій мобільний телефон:

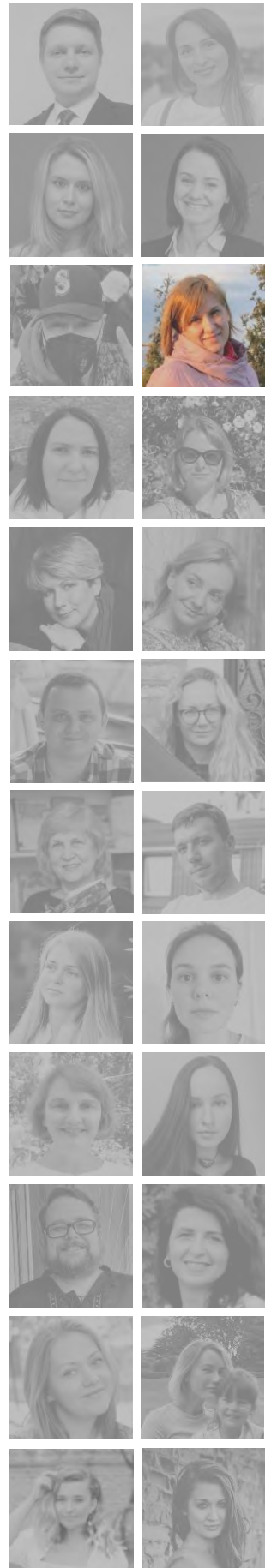
Через кілька місяців мене запитали, чи змогла б наша компанія вижити без допомоги сім'ї BDO Global.

Відповідь була Ні. Ні, наша компанія, наш бізнес, яким він був, і особисто я не змогли б вижити в ці 6 місяців.

Дякую BDO! Дякую за те, що люди допомагають людям!

НАТАЛЯ ГАРБУЗ,
Керівник відділу обробки даних (м. Дніпро)

ЦЕ СТРАШНЕ СЛОВО ВІЙНА

ЦЕ СТРАШНЕ СЛОВО ВІЙНА

У моєму світі ніколи не було слова «війна». Ще 16 лютого я жартома переконувала всіх, що війни не буде, що в XXI столітті є інші засоби врегулювання суперечок, і навіть 24 лютого, коли я прокинулася від вибухів, я все ще була впевнена, що такого не може бути! Мозок наполегливо не хотів визнавати страшної правди. Як і зазвичай, я робила звичні справи і повторювала собі та іншим, що саме сьогодні все закінчиться.

Коли пролунала перша справжня тривога, я, як уві сні, бігла із сім'єю в укриття.

Пам'ятаю, як жінка з 3-місячною дитиною на руках безперервно плакала. Вона приїхала до друзів, у гості, і не знала як тепер добратися додому. Я витирала їй сльози та заспокоювала, як могла. У паніці та жаху вхопившись за теплий пакунок, перелякана молода мама нікого не чула. Інша матуся, з дорослішою дитинкою, також плакала та розповідала свою історію, що її покинув чоловік і не хоче бачити дитину навіть на фото. Я шукала потрібні слова, щоб усіх заспокоїти і здавалося, що це не я їх вимовляю, що це не я бачу бомбосховище і людей в ньому, що це не я, у повному, недоречному нині спокої, не проливши ні сльозинки, терпляче чекаю повідомлення про закінчення повітряної тривоги.

«Спини українських біженців і подруга, яка йде проти натовпу з стурбованим обличчям»

Дуже дратувала сирена, коли я поралася на кухні, особливо коли на плиті досмажувалася картопля або починав закипати суп, і потрібно все кидати й бігти в укриття. Трохи згодом ми вирішили використовувати правило «двох стін» та перестали бігати в укриття, тому що воно було не дуже близько та забирало багато часу, особливо коли сирени лунали по 10-12 разів на добу.

Перші тижні я намагалася працювати, але коли прийшло усвідомлення, що ніколи нічого не буде так, як раніше, я зовсім розгубилася й перетворилася на «робота», який вміє рахувати дні та спати вдень. Згадалася бабусина приказка *«Лихо сном перебудемо»*. Ось, думаю, прокинувся і все минеться.

Діти нервували, якщо я відмовлялася бігти до укриття або спати в коридорі. Вони ніяк не могли зрозуміти мій стан, коли я відчуваю себе напівживою. Новини, телефон, сирени, обговорення плану «Б», переклик у сімейному чаті, приготування їжі для волонтерів, генеральне прибирання у квартирі та щоденні вечірні обговорення від'їзду з дочками до Голландії. Чоловіча частина сім'ї наполягала на нашому від'їзді. Голландські родичі писали нам щодня і говорили про готовність Голландії прийняти біженців, але ми навіть слухати не хотіли. Ми залишаємось і це не обговорюється. Аж, допоки новини не стали зовсім тривожними.

Кілька днів я вмовляла дочок. І ось ми на вокзалі. З нами їде родичка зятя з дворічною дитиною і наша п'ятирічна собачка мопс, яка нічого, крім дивана й ніжних обіймів у житті досі не знала. Ми приїхали ввечері, щоб переночувати на вокзалі та на ранок сісти в поїзд. Розташувавшись у залі очікування, почули, як працівник вокзалу вказує всім на поїзд, абсолютно порожній, який щойно подали. Потяг їде до Львова! Ми займаємо порожнє купе радіючи з того, що спатимемо не на вокзалі, а завтра вже будемо у Львові. У поїзді дуже спекотно й немає чим дихати. Дитина вередує, мопс лягає на підлогу і важко дихає. Ранком наступного дня прошу провідницю дозволити мені вивести собаку на двір. Там волонтер передає бутерброди, воду та пиріжки, і ми дуже раді цьому скарбу, бо майже не взяли із собою їжу.

«Ми обов'язково повернемося додому, до незалежної рідної України, краще за яку, не існує!»

На львівському вокзалі не спокійно та багатолюдно. Скрізь волонтери. Поки їхали поїздом, Віра Миколаївна Савченко кілька разів запитала, чи все в нас гаразд, чи потрібне житло у Львові. Вона звернулася до Олі Рожкової, і після кількох годин пошуку — ми в хостелі.

Їдемо вечірнім Львовом у пошуках їжі і відчуваємо щось схоже на щастя. **Ми, нарешті в безпеці**, немає сирен і картопля з грибами з кулінарії на диво дуже смачна. Говірливий таксист везе нас на автовокзал та розповідає історію Львова. На вокзалі стовпотворіння, три години чекаємо автобус і їдемо в ньому рівно 20 хвилин, бо інші 28 годин автобус практично стоїть. Вночі схоплюємося від крику: бабуся із сумкою в руках загубила кішку, яку везла внучці до Польщі. Усі кинулися шукати втікачку в лісі та на узбіччі, кішки ніде немає. Бабусю заспокоїти не вдається. Через дві години пошуку хтось натрапив на перелякану тваринку, яка сиділа під сидінням. Спати цієї ночі не вдалося. Вранці поснідали волонтерською їжею.

Зрештою, митниця позаду, ми в Польщі. На вокзалі безліч біженців, маленькі діти граються на підлозі, волонтери приносять їм їжу, іграшки, одяг. У горлі стиснуло, але взявши себе в руки, я не дозволила собі заплакати. Нас зустрічає подруга, яка мешкає там уже 10 років. Її однокімнатна квартира стане нам притулком на 4 дні, а сон на підлозі в кухні - найсолідшим і спокійним.

Насилу беремо квитки на Берлін. Приїхавши туди, розуміємо, що на поїзд до Амстердама не встигаємо. Як тільки з'явився Wi-Fi отримала повідомлення від Віри: «Зняти вам номер у готелі?», і вже за півгодини ми в затишному номері, обговорюємо з адміністратором, яка розмовляє українською мовою і заварює нам чай, що все, що відбувається, нагадує жахливий сюр.

Наступного дня в Амстердамі на вокзалі нас зустрічає моя подруга, з якою ми не бачилися 24 роки. Ніколи не забуду цієї картини - спина українських біженців і подруга, яка йде проти натовпу зі стурбованим обличчям. Сльози, обійми, філіжанка смачної кави у привокзальному кафе.

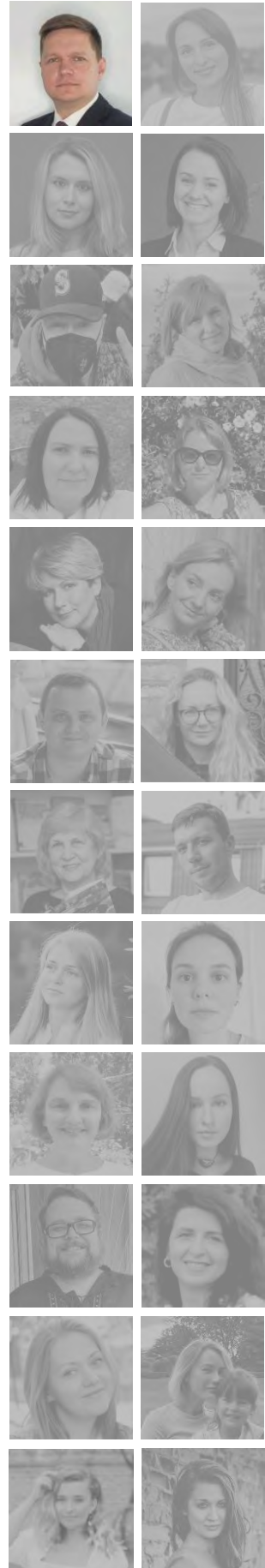
Це ще не все - на нас чекає дорога до Гааги на зустріч з ріднею, яка про все подбала. За кілька днів я почала працювати. Усвідомлення того, що вранці я прокинувся і мені треба працювати, заспокоювало розум, який все ще чинить опір прийняттю дійсності. Робота стала довгоочікуваним порятунком і ковтком того налагодженого і зрозумілого життя, яке було ДО...

Я вдячна Вірі Савченко та всьому колективу BDO за усвідомлення єдності, за матеріальну та моральну допомогу, за ту «соломинку», яка буквально підстилася в потрібному місці та в потрібний час! Ми обов'язково повернемося додому, до незалежної рідної України, краще за яку, не існує!

ГЕРМАН СКОРИК,
Системний адміністратор (м. Дніпро)

МИ ТУТ, БО ХТО ЯК НЕ МИ?

МИ ТУТ, БО ХТО ЯК НЕ МИ?

Страшне слово «війна» застало нас зненацька та змінило життя в одну мить! Ми стали волонтерами, почавши допомагати де могли і чим могли. Ніхто не вважав це якимось особливим героїчним вчинком, так вчинив би кожен українець у скрутні часи для своєї країни.

З перших днів війни, кожен з моїх рідних трудився на волонтерській ниві.

Я купував їжу, воду та завозив усе нашим хлопцям на блокпости за місто. Допомагав облаштовувати бомбосховище в підвалі дитячого садочка, у який ходить мій син. Вносив фінансову допомогу для збору коштів на придбання бронезилетів, касок, рацій, тепловізорів. Долучився фінансово при купівлі безпілотної ракети фондом Сергія Притули, коли за три години назбирали 10 млн грн. Також у перші дні війни віддав свій спальний мішок волонтерам для ЗСУ, за нього мене мало не розцілювали.

Дружина в мене вчитель. На базі їхньої школи працював волонтерський штаб, у якому вона кожен день допомагала. Також ми віддали деякі речі для переселенців.

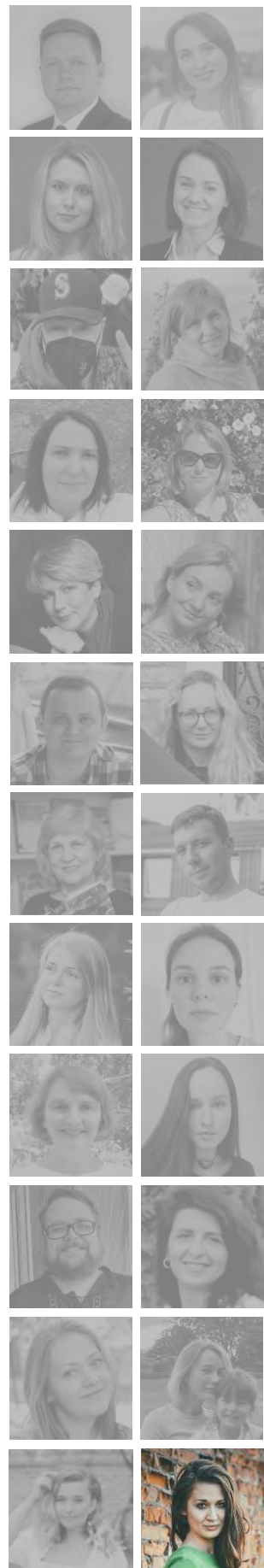
Продовжую допомагати для нашої перемоги!

ЄВГЕНІЯ ГОЛУБ,
HR Manager (м. Київ)

**«З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ,
У НАС ПОЧАЛАСЯ ВІЙНА»**

«З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, У НАС ПОЧАЛАСЯ ВІЙНА»

23 лютого був останній робочий день перед такою очікуваною відпусткою. Закінчивши роботу та попрощавшись з колегами до понеділка я вирушила до дому планувати свій День народження. Куди підемо з друзями, яку я одягну ошатну сукню та де купити вазу для квітів - саме такі думки крутилися в моїй голові. У мене був план і відчуття того, що завтра буде найщасливіший день у моєму житті!

«Пролунав дзвінок від мами, привітавши мене з Днем народженням зі сльозами тремтячим голосом вона благала мене просто вижити!»

24 лютого – мій День народження – «найщасливіший» день розпочався фразою: «Прокидайся, у нас почалася війна!» Ці жахливі та неочікувані слова розділили життя на «до» та «після». Моя перша реакція - це шок та істерика. Я не могла повірити, що в XXI сторіччі, коли люди мають електромобілі, літають у космос, а оновлення на телефони виходять майже кожного місяця – Київ прокинеться від вибухів, а небо освітить спалах ракет.

Гірко проплакавши, за деякий час я взяла себе в руки. Пролунав дзвінок від мами, привітавши мене з Днем народженням зі сльозами тремтячим голосом вона благала мене просто вижити!

У повітрі нависла гнітюча тиша, було тільки чути кроки на сходах і гуркіт від'їжджаючих машин – наш багатоповерховий будинок вмить став на половину порожнім. Ми спакували валізи, зібрали всі документи, набрали в кожну посудину в квартирі води (на всяк випадок) та постелили собі в коридорі, щоб там провести ніч. Ввечері ми вирішили сходити в магазин та аптеку. Смішно, коли ти стоїш у черзі в аптеку, щоб купити необхідні ліки для поповнення аптечки і звучить питання: «Женя, а що нам потрібно в аптеці?», і ти розумієш, що не маєш жодного уявлення, що потрібно купити. Як завжди виручив Інтернет та підказав, що потрібно брати із собою в аптечку. Ми навіть поділилися списком ліків з хлопцем, що стояв за нами, виявилось, що він був розгубленим, як і ми.

25 лютого весь день читали новини, були на зв'язку з рідними та друзями і напевно вперше в житті слова «Ти як?» означали для мене набагато більше, аніж «Я тебе люблю». Знову ночували в коридорі, знову вибухи, знову сирени...

26 лютого о 5 ранку прокинулись від дзвінка товариша, який запропонував виїхати з Києва, ми вирішили ризикнути! І, ось ми за 100 кілометрів від Києва, у тихому та безпечному селі де майже не має мобільного зв'язку, Інтернет є тільки в одній хаті, один магазин на все село, чужий будинок, і ти вчишся жити за правилами цього будинку. Так ми провели п'ятнадцять днів.

«150 днів війни показали, що в нашому житті все змінюється»

Морально було нестерпно! Мене почала лякати темрява, дивно було спати без сирен та пострілів, дивно було ходити до магазину кожного дня, ніби нічого не відбувається, я почала звинувачувати себе, що я в безпеці... а, інші... Вперше за 28 років я звернулась до психолога, щоб він допоміг мені відновити психологічну рівновагу.

«Намагаюсь займатися роботою, щоб не було часу на страх»

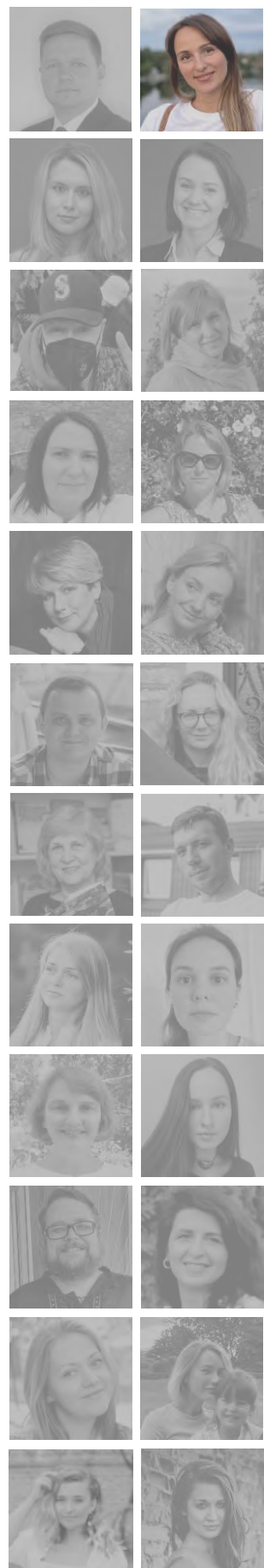
З 11 квітня я знаходжусь в Києві. Чи боюся я? Звісно, як і всі, я боюся! Намагаюсь займатися роботою, щоб не було часу на страх. Намагаюсь контролювати своє життя та хоча б трохи повернути його в норму.

Як змінила війна моє життя? Починаєш цінувати спокій, який маєш, наприклад, можливість поїсти зараз, коли хочеш, бо ж може бути тривога і потрібно спускатися в укриття.

150 днів війни показали, що в нашому житті все змінюється. Єдине, що залишається незмінним – рідне BDO. Хочеться просто сказати дякую за все, що наша компанія зробила особисто для мене та для кожного співробітника!

ВІКТОРІЯ СІЛЬЧЕНКО,
Провідний менеджер з розвитку бізнесу (м. Дніпро)

ВІЙНА В РІДНОМУ МІСТІ

ВІЙНА В РІДНОМУ МІСТІ

Багато з нас прокинулись від вибухів того ранку, але те, що «почалося», я зрозуміла з електронного листа від керівника компанії. Пам'ятаю, що там йшлося про гроші на перший час, прохання працювати з дому, а ще «... безпеку не гарантуємо, тримаймося, все буде добре».

Перше, що прийшло мені на думку, піти до магазину та закупити харчів поки всі ще сплять. Я вважала, що люди в нас мало цікавляться політикою, тому може і не знають, що сталося, але я помилялась. Я була вражена, коли побачила стометрові черги до супермаркету, пусті полиці та людську паніку. Це був якийсь сюрреалізм XXI століття!

Напруження від дій «неадекватних сусідів» я відчула ще восени, але все те, що почало відбуватись в інших містах країни зі знайомими, колегами та іншими людьми, вганяло в тотальний смуток. Перший місяць війни - період суцільного ступору та постійного перегляду тривожних новин; у роздумах, що робити далі - тікати з рідного міста чи ні, та щоденною вдячністю за те, що ти пережив чергові вибухи.

«Нам важко насолоджуватись гуркотом грому у червні, тому що не впевнені чи він це, чи то працюють ППО»

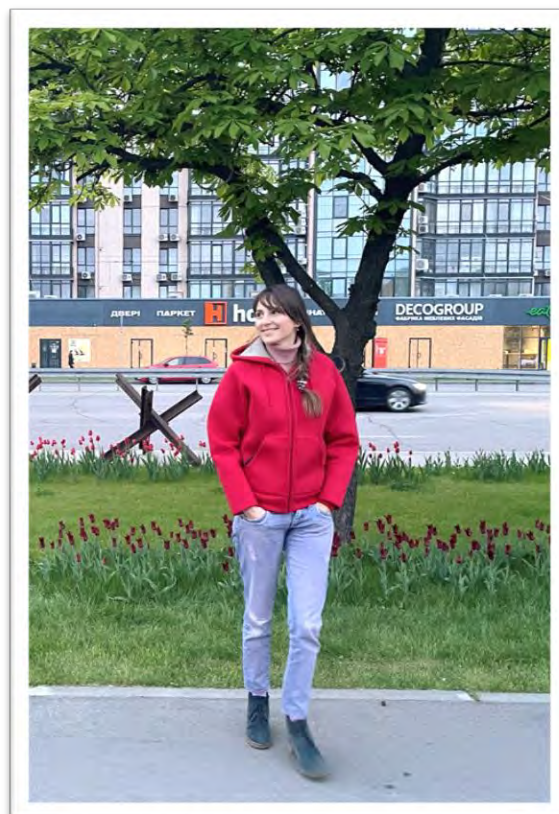
Я вирішила залишитись у місті з родиною, бути корисною своїм близьким у ці важкі часи аби не втрачати домівку. Розуміла, що важко буде і там і тут. Досі не усвідомлюю правильне це рішення чи ні?! Але, ні хвилини не жалкувала, що могла бути поруч з матір'ю, коли їй понаднормово (у шаленому темпі, у небезпечних умовах, самій перебуваючи в стресовій ситуації від усього, що відбувалось), прийшлося працювати, адже вона працівник критичної інфраструктури. Коли зустрічала її з електрички з ліхтариком у темряві комендантської години (бо інший транспорт вже не ходив), а потім втішала, що все пройде, що вона не сама, а її праця нині важлива.

У моєму місті було відносно тихо, тому Дніпро почало наповнюватись біженцями та переселенцями зі сходу. Декілька родин деякий час жили й в мене. Спочатку то була дівчина мого віку з Волновахи з двома дітьми. Вони втікали до Бердянську, а коли його було окуповано, до Запоріжжя і потім до нас, у Дніпро. Пам'ятаю, як не знала чим їх пригостити, бо в мене на той момент був тільки борщ, а для дітей, як на мою думку, він далеко не смаколик. І знову я помилилась, бо тарілки швидко спорожніли і всі були вдячні та щасливі. Було важко уявити через що вони пройшли. Були і інші. Їхні історії вражали. Двадцятирічна мати з Волновахи з дворічною дитиною, яка народжувала в підвалі другу дитину. Чи сім'я з Маріуполя, яка прожила в підвалі декілька місяців, поки не вдалося евакуюватись.

Допомагали ми, допомагали й нам. Дякую компанії BDO, у якій працюю, колегам і особливо керівництву за підтримку й турботу, за матеріальну допомогу, за те, що забезпечуєте нас роботою та шукаєте нові проекти, за піклування про наш психологічний стан та фізичну безпеку, за допомогу ЗСУ та підтримку економіки загалом. Усе це прояви любові, які безцінні!

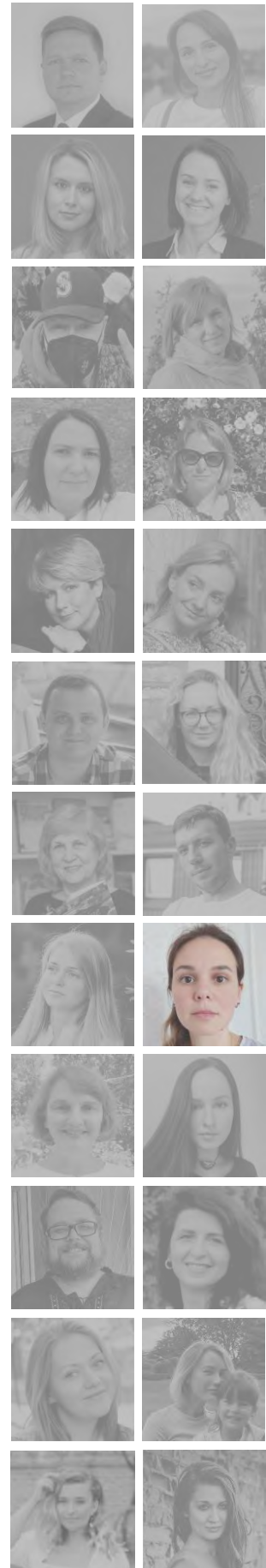
Завдяки турботі одне про одного ми продовжили жити, працювати майже як колись, випробуємо себе в нових завданнях і ролях. І, нехай наші робочі онлайн-зустрічі проходять під звуки сирен, але я безмірно вдячна за те, що маю і це значно більше ніж мають нині решта українців.

а потяг, що проїжджає в тихі часи комендантської години, викликає напруження, бо схожий на звук ракети, що летить. Але, якщо сильно захотіти та спробувати, завжди можна помітити щось хороше. Як в ту ж комендантську годину, коли гасне все місто і настає темрява, якої ти ще ніколи не бачив у своєму дворі, але коли підняти голову догори то побачиш яскраві зорі, які раніше не помічав. Вони такі чудові, що здається раніше ти по-справжньому не бачив їх ніколи...

ТЕТЯНА ЗГОНИК,
Провідний аудитор (м. Дніпро)

**СТРАХ ЗА ДИТИНУ
ПЕРЕСИЛИВ УСЕ**

СТРАХ ЗА ДИТИНУ ПЕРЕСИЛИВ УСЕ

Я прокинулась рано-вранці від дзвінка тата. Завжди дуже побоююся таких ранніх чи пізніх дзвінків. Серце стало калатати, зняла слухавку та почула: «Доню, прокидайтеся, почалася війна, бомблять Київ». Я відразу повернула голову на своїх сплячих хлопців (син вночі час від часу приходив до нас). Розбудила чоловіка та разом ми вже почули гучні вибухи. Бомбили аеропорт Дніпра. Стало моторошно. Син ще спав.

«Доню, прокидайтеся, почалася війна, бомблять Київ»

У нас були зібрані в один рюкзак лише всі документи. Речі ми не збирали, бо до кінця не вірили... Не знаю чому, але на автоматі почала збирати необхідні речі, мабуть у той момент так було психологічно легше. Чоловік перевіряв документи. Почали телефонувати друзі та близькі. Прокинувся син, я пояснила йому що сталося. Напередодні ми не раз за вечерею обговорювали тему війни. Сину 6 років, він чув вибухи та все розпитував, прийшлося багато чого пояснювати...

Ми вирішили їхати з Дніпра до Кам'янського, де живуть батьки чоловіка. Там, на лівому березі міста, ніби немає аеропортів, військових баз і стратегічних об'єктів. Залишатися в Дніпрі було страшно. Ми збрали речі, взяли папугу та поїхали.

«Страшно читати новини. Страшно за сина та близьких... Проте ВІРИ більше!»

У підвалі дома, колишній школі, люди облаштовували виходи з приміщення старого тиру, для укриття. Гуртуватися разом ніби було легше, бо не відходити від телефону, лякатися будь-яких звуків було вже нестерпно. Ми вирішили допомогти та пішли дізнаватися, що треба робити. Облаштувавши укриття, при кожній сирені стали бігати туди. Навіть вночі. Бо було страшно. Вдень намагалась працювати потроху, розмовляла з командою, підтримували одне одного. Це на якийсь короткий час відволікало.

Потім допомагали облаштовувати приміщення школи. Через декілька днів, спільними з людьми зусиллями, застелили все приміщення ковдрами, картонками, облаштували окремі кімнати для людей з великими собаками, зробили самотужки вентиляцію. У школі дали лави, крісла з актової зали, щоб було де сидіти. Чоловіки навіть облаштували два окремі туалети, і кухню, куди знесли, що в кого було. Через тиждень приміщення було не впізнати і знаходитися там вже було приємніше, і багато людей стало туди приходити під час повітряних тривог.

Проте страх не покидав.

Більшість знайомих повиїжджали за кордон і на західну Україну. Кожного дня ми отримували повідомлення від Віри Савченко зі словами підтримки та інструкціями дій в тих чи інших ситуаціях. Ми вдячні компанії BDO, яка весь цей час підтримувала фінансово і морально, і підставляла плече.

Планували лишатися в батьків, проте коли вороги підійшли до Енергодару стало ще лячніше, ми навіть купили йод... Страх за дитину пересилив усе, коли в дорогу почали збиратися найліпші друзі та колеги. Я також хотіла їхати, потрібно було щось вирішувати. Одного ранку прокинулись і чоловік сказав, що треба купити папузі маленьку клітку. Це означало, що він здався моїм вмовлянням і вже вирішив їхати. Мама від переживання втратила голос, який відновився тільки за два тижні. Але ми вирішили.

Ми виїхали з Кам'янського, по дорозі забрали нашу колегу Іринку Сиротенко, тож у чоловіка було два штурмана... Дорога – то окрема розповідь. Як в Умані (Центральна Україна) ми раділи, що нам апгрейдили «номер» з матраців біля басейну в сауні до ще не відремонтованої кімнати з такими ж матрацами на підлозі та м'якими подушками. Як обіймалися з іншою колегою Вікторією Кудрявцевою, коли дочекалися її в Умані. Про людей, одні з яких ділилися, надавали житло, годували, а інші їхали по зустрічній, перекриваючи шлях військовій техніці. Про затори, яких ще ніколи не бачили в житті, і про страх, щоб вистачило бензину і щоб син не замерз. Усіх гнав страх! Звичайний страх...

Хоча, потім ми зрозуміли, що ми нічого такого не бачили та були у відносній безпеці...

Поки ми їхали Іра два дні домовлялася нам за квартиру в Трускавці. Ми планували там залишитися на деякий час, а вийшло на довгих три місяці. Потім до нас приєдналися наші близькі друзі – сім'я ще однієї колеги Розпопової Наталії. Тож нам прийшлося знімати квартиру двома сім'ями. Коли нам вкотре підняли ціну за квартиру, я написала Вірі Савченко та попросила фінансової допомоги. Гроші надійшли миттєво. Дуже важливо в житті знати, що є хтось, хто тебе обов'язково підтримає! Навіть батьки трохи заспокоїлися, коли я сказала, що в разі критичної ситуації на кордоні нас зустрічають наші БДО-шники та допомагають усім необхідним (їжею, речами, грошима, житлом, словом).

Ми прожили в Трускавці майже три місяці. Лише через місяць, коли ходили з Наталею парком, помітили як там гарно. Що є природа, яка прокидається, є гарні будинки і який смачний львівський сирник.

Рішення повернутися додому приймалося важко. Проте було прийнято одногосно.

Як добре вдома... Яке щастя побачити та обійняти батьків після 3-ох місяців розлуки. Щастя переселити паугу з маленької клітки в його двоповерхові люкс-апартаменти. Щастя збирати полуницю на дачі. Щастя гуляти по рідному місту. Щастя поливати прекрасні квіти, що вижили на самоті та без поливу...

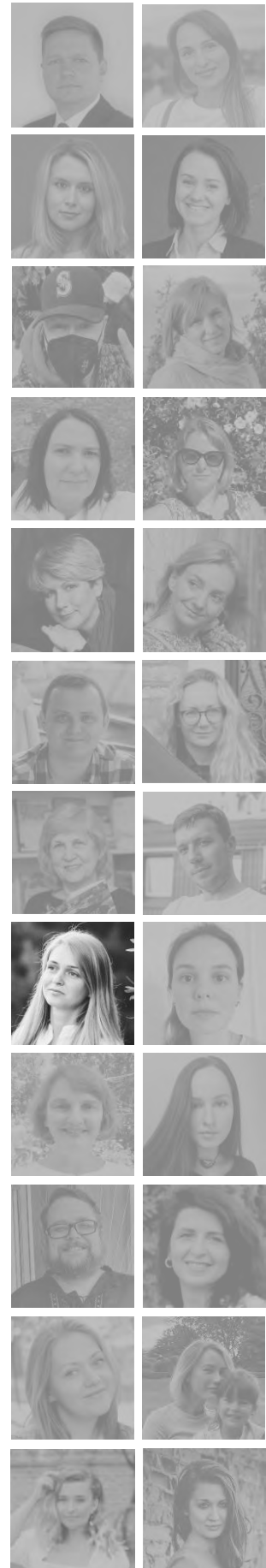
Страшно читати новини. Бачити відео... Страшно читати щоденники тих, хто бачив війну на власні очі. Страшно навіть уявити... Страшно за сина та близьких... Проте ВІРИ більше! Віри в ЗСУ! Віри в Перемогу! Віри в те, що ворог згине тут, на українській землі!

Хочу тут працювати, тут ростити сина та обіймати батьків...

Вірю в УКРАЇНУ та нашу ПЕРЕМОГУ!

РАСПОПОВА НАТАЛІЯ,
Помічник аудитора (м. Дніпро)

**ДНІ, СПОВНЕНІ
СТРАХУ І НЕВИЗНАЧЕНОСТІ**

ДНІ, СПОВНЕНІ СТРАХУ І НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

Почну свою розповідь з хронології, щоб відтворити в пам'яті ті дні, сповнені страху невизначеності та невимовного суму за долями багатьох громадян нашої рідної України.

23 лютого: пішли з чоловіком на концерт гурту, цьогорічного переможця Євробачення. Саме в цей вечір усвідомила, що буде війна, і було сумно спостерігати за тим, як люди танцюють та радіють концерту. У голові було одне єдине запитання: «За що всі ці випробування на долю людей? Їм би жити та радіти кожному дню!». Ввечері, після концерту, прийняли рішення, що зранку зберемось та поїдемо з міста...

24 лютого: рано-вранці, як і всі громадяни прокинулись від вибухів. Одразу почали збирати речі, дзвонили всім родичам. Було страшно більш не за себе, а за маленьку дитину. В яке безпечне місце її везти? І, де те безпечне місце, було невідомо... Вирішили поїхати за місто, в село. Але з кожним днем, і навіть з кожною годиною, ситуація з новин ставала все гіршою. Дуже низько пролітали літаки в селі, майже над головою...

5 березня: вирушили із сім'єю до західних областей України. Питання: «чому на захід?» — відповідь: «Боялись, що нашу область візьмуть у кільце, і ми опинимось в окупації, як і інші...». Дорога була одним суцільним дорожнім затором, у якому ми провели виснажливі три доби. Нам таки вдалося доїхати до Трускавця, де нас чекала колега, якій якимось справжнісіньким дивом вдалося знайти квартиру, де ми й оселились. У місті було страшенно багато людей... Мабуть кількість тих, хто приїхав, значно перевищувала кількість житлового фонду міста.

«BDO - це велика та дружня сім'я, яку важкі випробування роблять тільки витривалішою та ще сильнішою!»

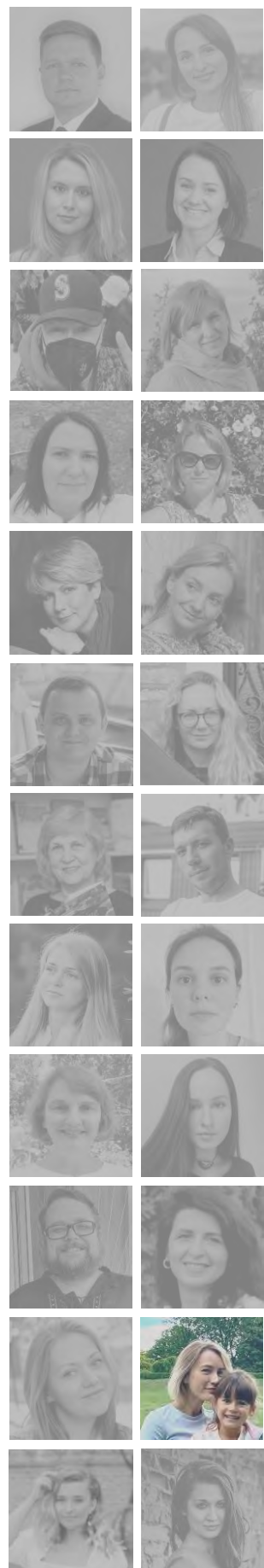
Моя сім'я в безпеці, завдяки всім, хто нам допомагав. Ми неймовірно вдячні моральній та фінансовій допомозі від Віри Савченко. Усім колегам з BDO, які постійно цікавились і підтримували нас. Також, дуже вдячні, Чепурній Анні, за постійну допомогу та турботу в цій складній ситуації. Ця допомога, в одній з найстрашніших ситуацій в житті - є символом справжнього єднання українців, які завдяки цьому тримаються багато днів цієї жажливої, несправедливої війни. BDO - це велика та дружня сім'я, яку важкі випробування роблять тільки витривалішою та ще сильнішою!

Протягом березня: було тривожно за тітку в Чернігові, яка не виходила три тижні на зв'язок, а потім з'ясувалось, що в неї на підвір'ї лежав касетний снаряд, який дивом не розірвався; за 80-річну бабусю, яка живе під Києвом, вона сильно захворіла на COVID, після проведених ночей в підвалі; за батьків, які залишились вдома і не захотіли виїхати; за всіх-всіх українців, які опинились в окупації; за цей жах, який коївся і коїться з людьми. Це не вкладається в голову і ніколи не вкладеться...

Квітень-травень: я постійно сумувала за родичами та домівкою. Хотілося побачитись, усіх обійняти та поспілкуватися. Тому в кінці травня сім'єю вирішили повернутись додому. Повернувшись — стало психологічно легше через довгоочікувану зустріч з родичами та домівкою! Але чомусь буває часом і тривожніше. Нині сім'єю звикаємо жити по-новому. Фінансово допомагаємо ЗСУ та віримо в нашу Перемогу!

РОМАНЕНКО ГАЛИНА
Провідний аудитор (м. Дніпро)

**ДОНЕЦЬК І ДНІПРО —
ДВА РІДНИХ МІСТА**

ДОНЕЦЬК І ДНІПРО – ДВА РІДНИХ МІСТА

Я переїхала з Донецька до Дніпра в 2014 році, а мої батьки залишилися на окупованій території. Була чітка впевненість, що в 25 років набагато простіше все змінити й почати нове життя, аніж в 50. Чому Дніпро? Бо BDO – перша компанія, яка відгукнулась на запит і взяла мене на роботу. Подавала резюме та проходила співбесіди до Харкова, Львова, Києва. Було складно, хоча за нинішніх умов, виявляється, що не на стільки. Коли дізнавались, що в мене донецька прописка, то особливо не квапилися здавати квартиру. Довелося знайти знайомого з дніпровською пропискою, який оформив Договір оренди на себе. Чуже місто, чужі люди, нова робота, батьки далеко... та максимальна робоча завантаженість і постійні відрядження рятували від суцільного відчаю. Три роки я з нетерпінням чекала, що в Донецьку все налагодиться і ми повернемося вже з чоловіком і донькою, і згодом відпустила цю думку, зрозумівши, що цього ще довго не буде.

«Ми до останнього не вірили, що розпочалася повномасштабна війна!»

У Дніпрі ми живемо 8 років. У нас вже сформувалося своє коло друзів, знайомих і улюблених місць. Батьки зібрали достатньо коштів і планували цієї осені переїжджати до нас у Дніпро. Моя бабуся, яка живе за 10 км від Волновахи, приїжджала до нас кожні три місяці, щоб побачитись і допомогти з правнучкою, особливо коли в мене розпочинався «спекотний» сезон на роботі. Так було і наприкінці січня 2022 року, вона приїхала до нас і планувала повертатись додому 23 лютого. За розкладом її поїзд приїжджав о 4:30 ранку до Волновахи, і саме в цей час росіяни розпочали бомбити Волноваху. Нам пощастило, мабуть у когось з нас сильний ангел-охоронець і він підказав нам повернути квитки та перенести її відїзд на пару днів.

«Віра Савченко щодня писала листи, цікавлячись, як у кого справи»

Ми до останнього не вірили, що розпочалася повномасштабна війна! У перші дні ми зібрали валізи та приготувалися до від'їзду. Але зрозуміли, що на цей момент, в Україні немає безпечного місця і залишалися вдома, та й варіант виїзду без чоловіка не розглядався.

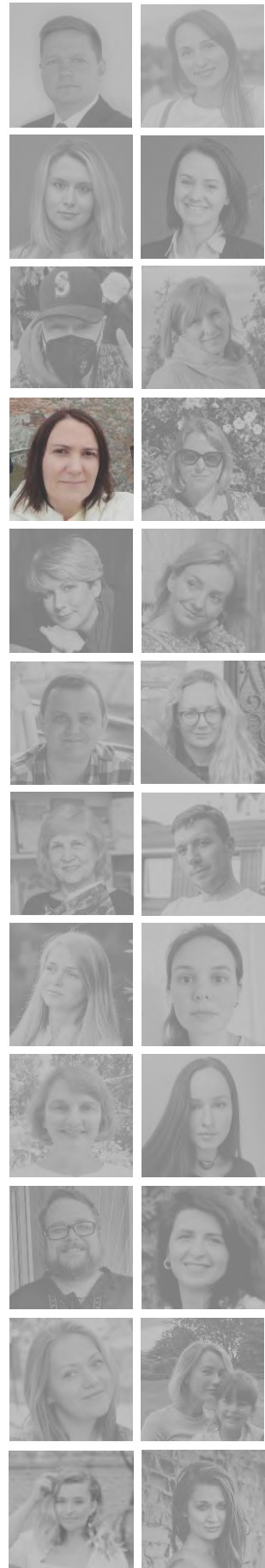
З перших днів війни BDO допомагало всім охочим працівникам з організацією виїзду за кордон. Віра Савченко щодня писала листи, цікавлячись, як у кого справи. Від цієї думки було спокійніше, я гарантовано знала, якщо раптом що, то ми не одні і моя компанія 100% допоможе. Так ми нікуди із сім'єю і не виїжджали всі ці місяці війни. Після того, як пройшов перший шок від того, що відбувається (приблизно через місяць), ми намагалися відновити активності, які були до війни: заняття доньки, спорт, поїздки за місто. Навіть активність в аудиті зросла, починаючи з квітня.

Вірю в те, що війна скоро закінчиться і ми зможемо з новими силами розпочати відновлення нашої України, якісно та вчасно надаючи послуги аудиту.

НАТАЛІЯ СЛІПЧЕНКО,
Старший фахівець з кадрового діловодства (м. Київ)

ІСТОРІЯ ВТЕЧІ МОЄЇ СІМ'Ї ВІД ВІЙНИ

ІСТОРІЯ ВТЕЧІ МОЄЇ СІМ'Ї ВІД ВІЙНИ

Ми прокинулися 24 лютого 2022 року о 5.00 ранку від сильних вибухів і з жахом зрозуміли, що почалася війна.

Налякані ми бігали по квартирі та збирати необхідні речі. Дякуючи тому, що в нас вже була зібрана тривожна валіза, через півгодини ми сіли в автомобіль і поїхали з міста в наш заміський будинок під Макаровим, Київської області. Зазвичай дорога в нас займала дві години, але в той день ми їхали аж десять годин через численні затори і дорога з маленькою півторарічною дитинкою була страшенно важкою.

«По обидві сторони дороги ми бачили дуже багато розвалених і понівечених будинків, які догорали»

Але якщо б ми на той час знали, що там буде таке пекло, ми б поїхали в інше місце.

Отже, вже через три дні під Макаровим почалися сильні бойові дії. Ми 24/7 не відходили від телевізора, постійно дивилися телемарафон і моніторили новини в Інтернеті. Ми не могли ні їсти, ні спати, — тому були дуже втомлені. З новин і повідомлень від друзів ми дізналися про численне військо ворога з колонами танків та іншою тяжкою зброєю, яке вже наблизилося до Макарова. Наші блокпости та артилерія були розташовані позаду нас. Тому ми знаходилися на самій лінії вогню.

«Ми палили дрова в каміні, щоб зігрітися, приготувати гарячу їжу та нагріти води»

І тут почалося пекло. Вибухи та постріли не вщухали, на наших очах в небі пролітали ворожі винищувачі та ракети. Ми бачили, як з гелікоптерів висаджувався десант. Коли працювало наше ППО чи артилерія, то стіни і вікна нашого будинку тремтіли, а посуд дзвенів. Ми позаклеювали вікна клейкою стрічкою (так радили), щоб у разі вибухової хвилі було як найменше уламків скла та вони не вразили нас. У повітрі був різкий запах гару та пороху, на вулиці неможливо було знаходитися.

Але справжнє пекло почалося, коли в нашому районі зникла електрика. Наш будинок повністю залежить від електроенергії (світло, електроплита, водяний насос, електроопалення, бойлер для обігріву води). Також ми були відірвані від усього світу, так як ми не могли подивитися новини, телефонного зв'язку та Інтернету також не було. Тобто ми враз залишилися без усіх земних благ, до яких дуже звикли та не уявляли собі життя без них.

Ми палили дрова в каміні (добре, що він є в нашому будинку), щоб зігрітися, приготувати гарячу їжу та нагріти води.

«Під час повітряної тривоги, яка вмикається приблизно 5 разів на добу і в день, і в ночі, — страх повертається»

Так як у нашому будинку немає підвалу, я з дитиною тиждень спала у ванній кімнаті (хоча потім дізналася, що це є одне з найнебезпечніших місць у приватному будинку).

Ми навіть потроху почали звикати до всього, але коли вже ситуація стала занадто небезпечною, коли над нашими головами в небі пролітали снаряди, коли автоматні черги були вже чутні зовсім поруч біля нас у лісі, коли навкруги небо було чорне та були стовпи диму від вибухів і пожеж, ми прийняли рішення втікати вдруге.

Ми зібралися за 15 хвилин і сіли у автівку, але так були налякані та спантеличені, що навіть відразу забули позачиняти двері в будинку та ворота, прийшлося повернутися й зачинити все.

Коли ми виїхали на трасу (на той час вона була дуже небезпечною), на дорозі було розкидано дуже багато уламків снарядів, розбитих і обстріляних цивільних автівок, та військової техніки. По обидві сторони дороги ми бачили дуже багато розвалених і понівечених будинків, які догорали. За всю подорож ми проходили перевірку на численних блокпостах, нерви здавали від паніки та страху.

Коли ми дісталися безпечного місця, ще неділю ми не могли відійти від пережитого, але наразі вже трохи заспокоїлися. Проте під час повітряної тривоги, яка вмикається приблизно 5 разів на добу і в день, і в ночі, — страх повертається.

Нещодавно, ми дізналися, що наш будинок був дуже пошкоджений під час обстрілів, повилітали вікна, пошкоджені двері, стіни та паркан. Ось такий він «руський мир», який прийшов до нас.

Мені було дуже тяжко згадувати цю історію, так ніби то пережила все знову. Тому під час написання історії в мене весь час наворачалися сльози.

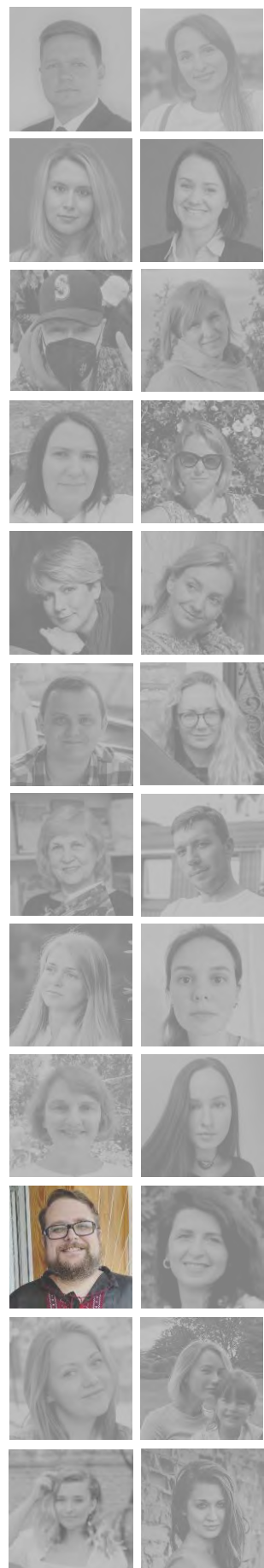
Але ми всі віримо в нашу перемогу, у наші Збройні сили та в нашу Україну.

Слава Україні! Героям слава! Все буде Україна!

РУСЛАН АЛІЄВ,
Менеджер з оцінки (м. Київ)

ЗІТКНЕННЯ З ВІЙНОЮ АБО «ЯК Я ПРОВІВ ЛІТО»

ЗІТКНЕННЯ З ВІЙНОЮ АБО «ЯК Я ПРОВІВ ЛІТО»

Я завжди захоплювався воєнною історією античного світу, середньовіччя і сучасності. Був у складі реконструкторського воєнно-історичного клубу. Для мене і мого оточення війна почалася ще в 2014 році із захоплення Криму і збройного вторгнення на Донбас маргіналізованих орд російської федерації. Велика кількість товаришів були серед тих людей, які зі зброєю в руках стали до лав ЗСУ або добровольчих батальйонів. Оразу наш клуб віддав все спорядження, а також кошти на потреби захисників і продовжував підтримувати матеріально та технічно весь цей час.

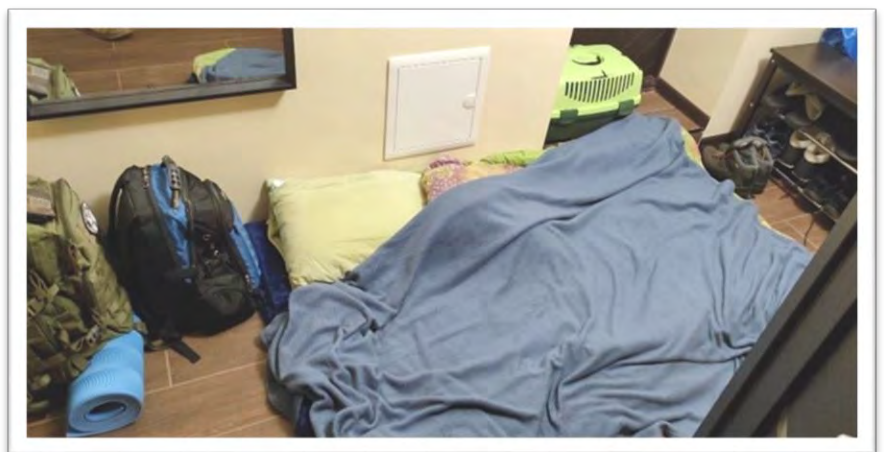
«Перший тиждень нині як в тумані. Життя з телефоном в руках. Велика кількість інформаційного потоку. Постійні переписки. Безкінечні чати з усіма з ким це можливо. Болючі питання «Що робити?», «Як бути далі?»»

Але 24 лютого 2022 року все злетіло до небачених раніше вершин. Усі знали заздалегідь, що «учення» російських військ поруч с кордоном нашої країни раніше чи пізніше перетече в більш агресивні дії. Але ми не думали, що це станеться так швидко і одномоментно. Моїй дівчині її компанія пропонувала довгострокову релокацію з повною оплатою до будь-якої країни Європи. Але з урахуванням, що наші батьки живуть в суміжних областях з Київською (нажаль мої батьки похилого віку) і їх буде дуже важко вивезти з країни, – було прийняте рішення залишатися в Києві і бути мобільними у випадку, якщо комусь з батьків потрібна буде допомога.

Ранок 24 лютого я ніколи не забуду. Мене розбудив приблизно о п'ятій ранку звук ракети, що пролетіла над моїм будинком. У подальшому чувся і великий гуркіт вибухів. У темряві було видно заграву пожежі з боку Броварського напрямку. І в голові переключився тумблер - «Все. Війна.». Розбудив дівчину і в темряві, менш ніж за півгодини, склали два невеликих рюкзаки з усім необхідним: документи, медицина, деякі речі з урахуванням лютого місяця, консерви та інші продукти довгого зберігання (стоять вже 103 дні в коридорі). До речі, неприємне тривожне передчуття вже було раніше, і тому всі консерви та інші необхідні речі були закуплені заздалегідь. Також повністю заправили машину (бензин і газ) та зняли деякі кошти з банківських карток. Добре, що зробили це раніше - з урахуванням паніки і в подальші тижні пустих полиць у магазинах, можна лише уявити, що відбувалось всюди: в Києві і в Україні загалом.

«Київ в один момент перетворився на фортецю з дротами, мішками з піском, протитанковими їжаками і габіонами»

Звісно мегаполіс – не найкраще місце для схованки під час війни, особливо столиця країни на яку напали, але вирішили не випробовувати свої нерви і без того невеликі фізичні можливості в спробі виїзду з міста і країни. Мій дім - моя фортеця! Перший тиждень нині як в тумані. Життя з телефоном в руках. Велика кількість інформаційного потоку. Постійні переписки. Безкінечні чати з усіма з ким це можливо. Болюче питання «що робити?», «як бути далі?».

Велика дяка BDO за всебічну підтримку. Оперативна робота керівництва компанії була дуже помітна. Зокрема величезний вклад Віри Савченко - CEO BDO в Україні, яка своєю титанічною всеосяжною працею змогла донести частинку віри в майбутнє працівникам нашої компанії. Оразу було організоване всебічне опитування і оповіщення про стан справ кожного. Підключення закордонних офісів BDO. У приватному порядку задавалися питання в персональних чатах про необхідну матеріальну і психологічну підтримку. Організація проживання і виїзду за кордон працівників і їхніх родичів, а також матеріальна підтримка ЗСУ.

Кошти, які надали мені як підтримку, майже одразу в повному обсязі відправились на потреби фонду «Повернись живим» і на рахунки НБУ задля підтримки наших воїнів. Чоловік моєї колеги і мій друг Олександр, який весь цей час перебуває в лавах Територіальної оборони Києва і волонтерському русі, попросив допомогти канцелярськими речами для пологового будинку № 6. Тому ми провели рейд по офісу і вигребли з нашого кабінету всю канцелярію, до якої змогли дотягнутися. Цю акцію, звичайно, було попередньо узгоджено з керівництвом BDO. Раніше їздили за Бровари на склади по продукти для Територіальної оборони. Наступного дня ці склади згоріли від прямого влучення орків. Достатньо неоднорідний експірієнс пересування містом через безліч блокпостів у військовий час, коли всюди люди зі зброєю. Місто в один момент перетворилось на фортецю з дротами, мішками з піском, протитанковими їжаками і габіонами. Коли ти вдома і наступила комендантська година, або гудять сирени - що треба робити? Правильно, донатити котикам із ЗСУ. Тим паче, коли ти «затарений» їжею і всім необхідним на декілька місяців мінімум. Разом з моєю дівчиною надонатили дуже багато. На турнікети -

відправив, на капці і воду в госпіталі - скинули. Сергій збирає на позашляховик для ТРО - на грошви. І тому подібне. Це все від розуміння, що з низки причин боєць з тебе так собі, а от продовжувати працювати, платити податки, допомагати оточуючим і підтримувати тил — це не менш важливо, ніж палити вату в лавах війська. Все ж таки черв'ячок сумління гризе десь у середині, що не в камуфляжі зі зброєю. Але, як сказала одна розумна людина - «краще не заважати кваліфікованим людям працювати».

«Продовжуємо боротися і працювати навіть у ці складні часи»

Моя дівчина — IT фахівець. Тому одразу записалися до лав «IT збройних сил». А чого це сайт «центрального банку расії» ще працює? Вогонь! Ой помер... Яка прикрість. Допомагай і наближай перемогу як тільки здатен.

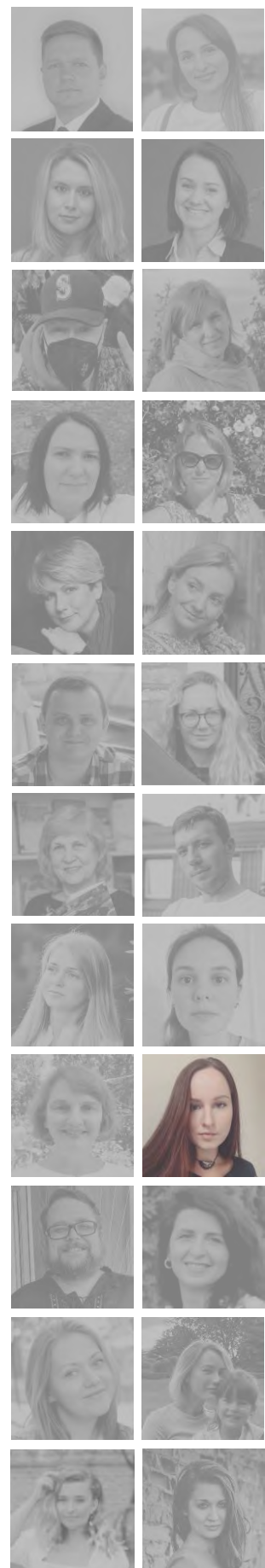
СПЕКТР ЕМОЦІЙ ЛЮДИНИ У ВІЙНІ ВАЖКО ПЕРЕДАТИ:

- ▶ **СТРАХ** - коли чуєш стрілецьку зброю і розумієш, що за 70 кілометрів щойно розбили танкову бригаду орків, які їхали тебе вбивати, а наступного дня їздиш там на бусіку. Не бояться лише мертві.
- ▶ **СПОКІЙ** - коли віриш в ЗСУ і чуєш мотиваційні слова підтримки і подяки хлопців з нуля. Коли твій кіт не скаче по хаті від вибухів, бо знає, що то працює ППО.
- ▶ **ВСЕОСЯЖНА ЛЮБОВ І ВІРА** - любов до рідних і близьких, а також до Батьківщини. Віра в людяність, коли бачиш дії людей, які згуртувались і допомагають одне одному в цей складний час для України. І не лише на території нашої держави.

Писати ще в загалом і не переписати. Це праця вже інших людей після нашої перемоги.

Від себе ще раз хочу висловити подяку всій команді BDO. Продовжуємо боротися і працювати навіть у ці складні часи. Департамент оцінки як завжди дуже дружній і завжди оперативно реагує на всі потреби і побажання клієнтів.

ПЕРЕМОЖЕМО, ЗДОЛАЄМО! ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!

**РАНОК ПОЧИНАЄТЬСЯ
З НОВИН**

РАНОК ПОЧИНАЄТЬСЯ З НОВИН

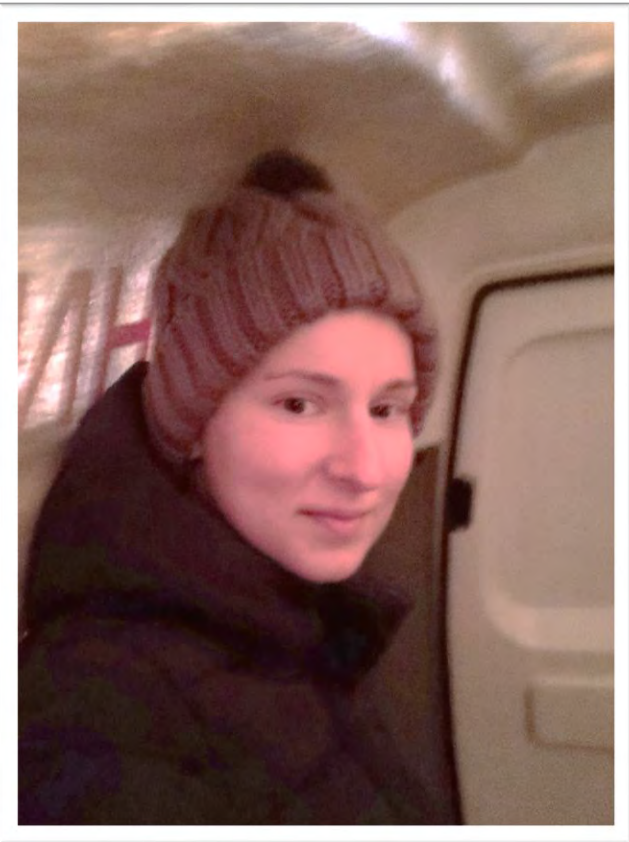
Ми з мамою народилися в лютому. Я 13, мама 22. І на 24 люте я мала квиток на потяг до Миколаєва, щоб відсвяткувати обидва сімейні свята з рідними вдома.

Ранок почався як і в інших. Найважливіше мала в сумці, бо збиралася за тиждень. І просто чекала новин, щоб будувати план. Десь о сьомій ранку я ще пекла «монастирську ізбу» (торт), щоб попри все довести її додому. Трохи пізніше — ракета влучила в залізницю і напрямок закрили. І про це я дізналася після трьох годин перебування на вокзалі, де чекала на потяг.

Довелося повертатися додому. Виїхати із залізничного вокзалу було складно, адже вже була ніч і в тому хаосі, що вже відбувався в Києві, мені все ж таки вдалося викликати таксі. Домом наступні дні для мене став підвал мого багатоквартирного будинку. Тортом я поділилася з дітьми в підвалі, тому свою справу він зробив — порадував рідних мені людей, адже близькі знайомі з під'їзду стали для мене друзями. Я не з тих, хто панікує і була рада подібному оточенню. Проте, мама, яка бачила «гриб» над вокзалом, починала переживати сильніше. В укритті я замислилася, кому саме я написала в перші години війни, хто був поряд від самого початку, до чого себе готувати, бо деякі обставини війна не анулювала.

Як закінчився в магазинах хліб, згадала, як пекла його на Львівщині, коли проживала там декілька років. Жарти про паляницю стали актуальними.

Діти дуже дисциплінують, і це не плацебо. Вони не панікують завчасно, спонукають не сидіти без діла, дають надію. Не на майбутнє, а саме тут і зараз. Хоча, то мабуть більше про підлітків.

Життя змінило формат, набуло нового змісту, і напевно я все одно залишалася би вдома в Києві, але в Миколаєві, де проживала моя родина, ставало гірше.

Моя мама (за фахом психологиня) працювала із солдатами АТО, з важкими випадками і травмами соціальних реалій. Вона жінка, яку складно вибити з колії. Але інстинкт матері сильніший за інстинкт самозбереження. І такою, як тоді, я ніколи раніше її не бачила. З'явилося відчуття, що треба щось робити. Миколаїв має декілька напрямків виїзду, більшість з них — мости. З мостами було багато нюансів, і якщо скоротити деталі, то це 8 годин черги, гради над головою і моїй родині вдалося виїхати з міста. Точку нашої зустрічі назначили у Львові.

Тепер була моя черга вибиратися з Києва. Після першої спроби виїзду в Бучанському районі сталося багато «змін». Я поїхала до того, як ті жахи там відбулися, про які потім читала в мережі. Але маю, що згадати. Червоне зарево до 10 поверху — нафтобаза. «Гвоздікі» біля Академістечка. ППО на полях, де вечорами наврядчи ще буду гуляти (а як я полюбляла вечірні прогулянки там!). Дрони над ліхтарями.

Як розблокувала двері без домофону і заблокувала знов. Як їхала з гуманітаркою додому в багажному відділенні авто (більше як забава на той час). Як ловила диверсантів. Як їхала на вокзал крізь протитанкові їжаки. Китайця, який і не подумав повертатися «додому» і ділився чаєм. Здивування і гордість, коли майже увесь чоловічий склад ЖК гуртом пішов у тероборону.

*«Болить за друзів та знайомих, кого не стало... За живих, хто захищає.
Тепер здається, що в кожного в родині є такі»*

На в'їзді в Петропавлівську Борщагівку біля Ради стоїть білборд. На ньому завжди якийсь соціальні мотиви. Про громаду, про країну, про сезонні свята. Треба було мене бачити, коли на шляху через міст, я помітила «знайому вишиванку». Так сталося, що моє фото з дня села помістили на білборд, з видом на «рідне село». Тепер мої близькі жартують, що я його оберігаю. І я б хотіла його «вберегти». Під білбордом у день мого від'їзду були блокпости. Усмішка на фото здавалася несумісною з реальністю.

Квиток, куплений на сайті, був м'яко кажучи «некорисним» у подібних обставинах. І за місце в потязі з котякою на плечі, треба було поборотися. Це було місце на підлозі в проході купейного вагона, ніс до носа з іншими пасажирками.

«Я дуже вдячна колегам свого відділу, чиї історії, надії, емоції не давали випасти з реальності»

Точка зустрічі — Львів. Я прибула раніше родини і займалася пошуками притулку. Тут треба сказати, що в такі моменти, не зважаючи на релігійні погляди чи власну вдачу, я відчула неабиякий під'йом і полегшення. Віра Миколаївна, що намагалася тримати на контролі стан компанії, дізнавшись про мої плани, запропонувала мені з родиною прихисток, який і нині дуже складно знайти на західній Україні. Колись я жила у Львові декілька років, але це не зіграло би ролі в часи, коли всі селили до себе родичів і близьких. У той вечір нам усім вдалося видихнути з полегшенням. Спати не на узбіччі дороги в машині під тривогами, а спати під

дахом, мати гарячу вечерю і час для побудови маршруту. У дорозі виявилось, що в молодшого брата вітряна віспа. Дитина з температурою і купою симптомів їхала, обкладена валізами, перехопивши канакпу на зупинці.

Вирішили їхати далі. Зі Львова до Ужгорода. 20-годинна черга до кордону і ми в Словачії.

У мене є друзі у Європі, а в мами — свої. Ми обрали Австрію, котра на той час іще не мала законодавчої бази з приводу біженців, «бо маємо змогу»... змогу заправитись і поїхати далі. А хтось — лише до першого кордону. Самотужки. Ми поїхали далі — залишили місце для тих, хто не має можливості рухатися далі.

Рада, що я бачила Відень у «мирний час», адже раніше відвідувала Австрію. Десь з півтора-два місяці не мала жодного бажання виходити з квартири. Але помічати прекрасне — моя професія, і я лише на початку літа (після 24 лютого) змогла «підняти погляд вище рівня горизонту». Коли повітряних тривог немає, але ти ще якийсь час ще чуєш їх. Коли життя занадто мирне — відчуваєш провину. І супротив, коли працюєш над собою. У своєму віці я не хворіла на вітрянку, і через тиждень «в безпеці» таки злягла. Ефективно відволікає, до речі.

Коли Хеннінг Драгер (партнер зі сталого розвитку та ESG в БДО в Україні) проводив зустрічі клубу розмовної англійської, він щоразу запитував хто де, які в нас плани. Дуже бадьора людина, завжди. То мабуть щось генетичне, типу добрий баланс нейромедіаторів у крові. Від таких людей ненадовго переймаєш той стан. Заряджаєшся. Калібруєш особисті датчики. Вдячна йому за це.

Робота підіймає на ноги. Людина не може без діла. Гарні стосунки з колегами зіграли велику роль у цей час. Ти можеш мовчки слухати, відповідати на питання. Але навіть так, відчуваєш зміни. Чуєш, що не один маєш якісь конкретні думки. Чуєш, що відчувати нині все це — нормально. Чуєш, що вони нині є там, і значить — в нормі. Вдячна їм за це.

Вдячна батькам, за те, що були готові виїхати. Багато родин зтикаються з безвихідністю, коли батьки відмовляються покидати дім. Вдячна також за те, що серед близьких нема і не було ніколи таких, які «чекають путіна» і «раньше было лучше». Гадаю, то дуже важко сприймається зсередини родини.

Сусіди-друзі поливають всі мої 40 вазонів (рослини, як і чай, – одне з моїх захоплень), вдячна їм за це. Кішка зі мною і це сповнює мене надією, що «дім» існує. Австрія допомагає всіма можливими шляхами, за це їй безмежно вдячна.

Болить за близьких і знайомих, кого не стало. За живих, хто захищає. Тепер здається, що в кожного є такі. Болить за тих, хто залишився там (бабуся з хрещеною мамою залишилися вдома). Якщо болить – то є ресурс, то є почуття, то значить живий. І стільки тої болі назбираєм, щоб виплеснути на ворога і мати місце для щастя після перемоги.

Я дуже вдячна колегам свого відділу, чії історії, надії, емоції не давали випасти з реальності. Я вдячна Вірі Миколаївні і не лише за допомогу (масштаби допомоги вражають), а за приклад сили, людяності, стійкості, за приклад уміння жити. Побачила її наживо вперше саме у Відні. Відпускаючи реверанси, я відчуваю гордість, що якоюсь мірою причетна до її справи.

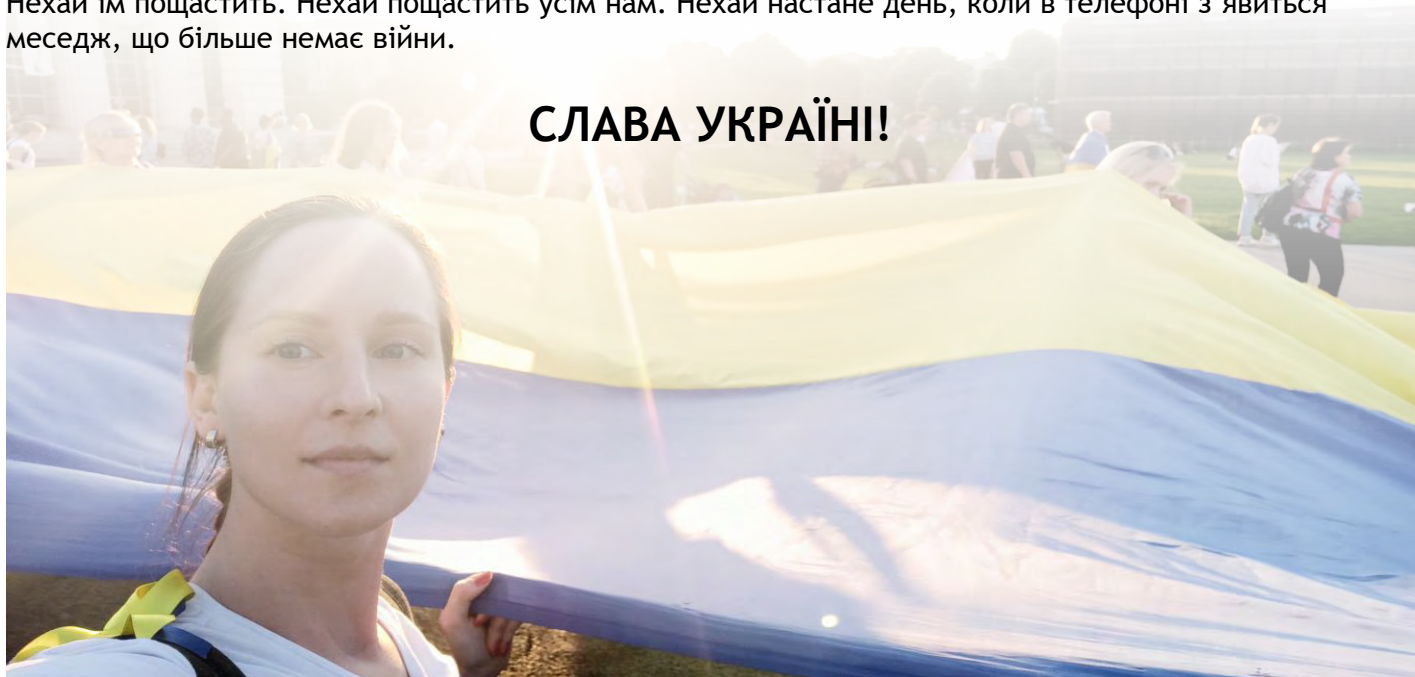

«Війна не зникла з тривогами. «Звичка» жити тут і нині не деактивувала бажання повернутися додому»

У Відні зустріла волонтерку з Києва, котра організує всі можливі активності, щоб не дати забути, щоб зібрати допомогу, щоб мати надію. Тож нині мої вихідні це марші, мітинги, акції. Надихає, підкріплює, заряджає. Ми не політики, але нас багато. І нас буде чутно.

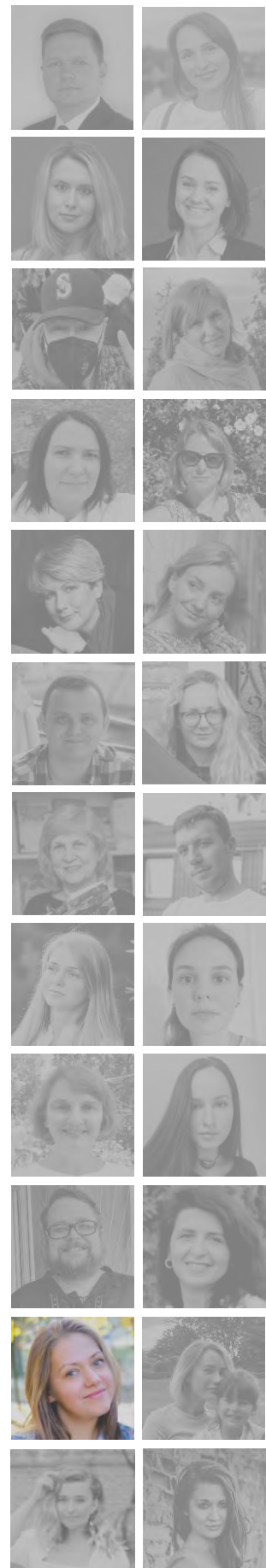
Війна не зникла з тривогами. «Звичка» жити тут не деактивувала бажання повернутися додому. Застосунок про оповіщення тривог на телефоні не вимикала. Ранок починається з новин. Робота, кава, буденні справи. Але ресурс, що надає безпека нині, відчувається на контрасті, як ніколи. Також, ресурс дають люди. Наші люди на мітингах і маршах. Колеги, що опинилися тут (маю цілих три колежанки поряд) і всі оточуючі мене українці, вірять у нашу Перемогу. Більшість з них чекає можливості повернутися додому. Ті, кому зовсім терпець увірвався, повертаються прямо нині. Нехай їм пощастить. Нехай пощастить усім нам. Нехай настане день, коли в телефоні з'явиться меседж, що більше немає війни.

СЛАВА УКРАЇНІ!

ІРИНА КНИЖНІКОВА,
Керівник BDO Academy (м. Київ)

**ДУЖЕ ХОЧЕТЬСЯ
ПРОКИНУТИСЬ, А НАВКРУГИ МИР...**

ДУЖЕ ХОЧЕТЬСЯ ПРОКИНУТИСЬ, А НАВКРУГИ МИР...

Ось ми живемо звичайним життям: працюємо, вчимося, плануємо... і раптом всі наші плани руйнуються в одну мить. Ця мить настала 24 лютого о 4-й ранку. Цей день мабуть не забуде жоден українець! І наша сім'я не є виключенням. Ми прокинулись від вибухів і світ зупинився. Крик дитини: «Мамо, війна! Це правда війна!» І жах від того, що це правда і ми не знаємо що робити...

Ми ніколи не могли навіть і подумати, що в XXI столітті може бути війна! Можливо ви скажете: «Так, ми дивились фільми про війну, ми розуміємо!» Ні, ніщо не передасть весь жах подій реальної війни, в яких опинились ми, наші діти, батьки і всі українці. Це зможуть зрозуміти тільки ті, хто пережив це пекло!

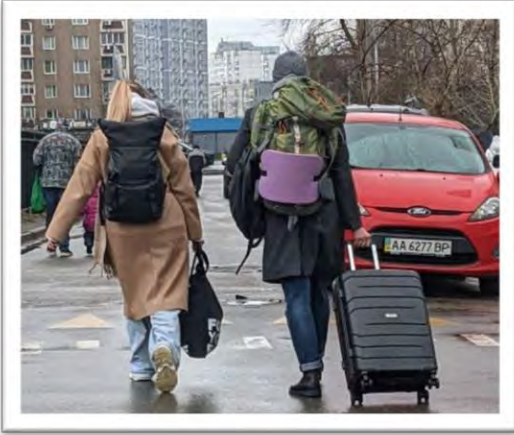
Ранок 24 лютого почався із дзвінків друзів і одного запитання: «Чи всі живі?». А, потім ми почали жити в інших реаліях і цінності, про які ми вже забули, вийшли на перший план. І в найважчий для всіх час із самого ранку, ще задовго до початку робочого дня, на зв'язок вийшли не родичі, а саме керівництво компанії BDO! Спершу з повідомленнями в месенджер і листами на мейл, а потім з фінансовою підтримкою. Щира підтримка не на словах, а дійсно реальними діями і я впевнена, що кожен співробітник BDO безмежно вдячний за цю підтримку! Колектив став єдиним цілим – підтримуючи та допомагаючи одне одному. З перших хвилин війни CEO компанії, Віра Савченко, взяла під «своє крило» весь колектив і опікувалась кожним! Виваженість у діях, організацію важких процесів і турботу відчував кожен співробітник. Ця неоціненна підтримка була і є особливо важливою для нас!

Люди активно виїжджали з Києва на автобусах, йшли пішки, як завгодно, головне – швидко. Зачинені аптеки, банки, магазини. Перший «приліт» ракети в сусідньому дворі, підступно о 5-й ранку. Це дуже страшно, від вибуху мене підкинуло прямо на ліжку і зарево від вибуху освітлило всю вулицю. Потім перший похід в укриття: люди сиділи на шкільних стільцях, лежали на підлозі, були там із собаками, котами, папугами і навіть кроликами, всі були дуже налякані, але в укритті здавалось безпечніше.

«Мамо, війна! Це правда війна!» І жах від того, що це правда і ми не знаємо, що робити...»

«Дні минали швидко, а ночі тягнулись дуже довго. Це страшенно важкий період для нас та нашої країни!»

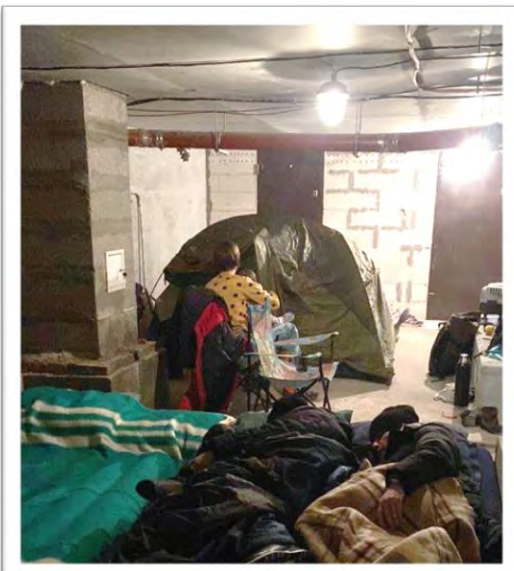
Наша сім'я залишилась у Києві. Я зі старшою дитиною пішли в ТРО і нас долучили до важливих громадських процесів – ми будували блокпости. Кожного дня, з ранку до вечора, ми забезпечували захист нашого міста. Нам привозили пісок, а ми усією громадою купували необхідні матеріали для пакування цього піску. До процесу долучились усі сусіди, кожен допомагав чим міг. Нагадую, що на вулиці лютий місяць, але холод нікого не стримував, люди хоч і втомлені, але не зупинялись. Дні минали швидко, а ночі тягнулись дуже довго. Це страшенно важкий період для нас і нашої країни!

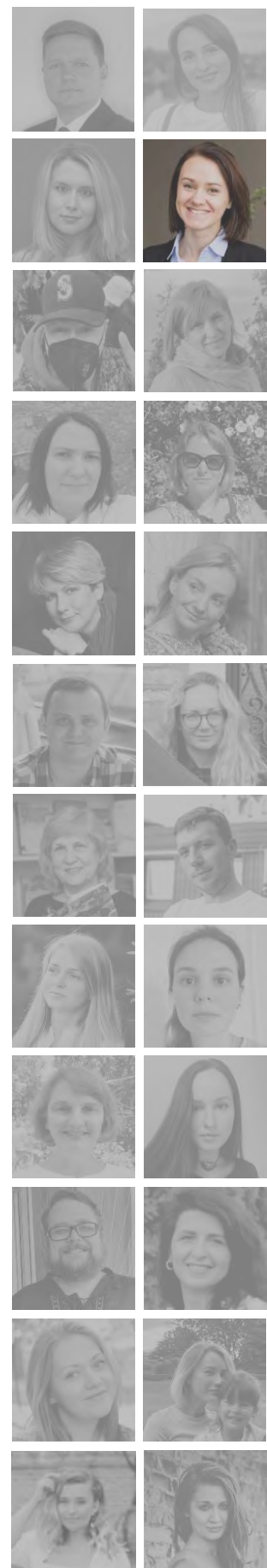
З перших днів війни BDO Academy намагались максимально підтримати своїх клієнтів. Ми звернулись до всіх зі словами підтримки, допомагали в релокації на Західну Україну, доставляли ліки. У той час була суцільна паніка і люди не знали куди звернутись, ми робили все, що могли. Зі свого боку наші клієнти із Західної України люб'язно запропонували допомогу з житлом, надіслали списки волонтерів, до яких можна було звернутись і ми ділились цією інформацією. Усім миром допомагали одне одному.

В BDO Academy були заплановані курси навчання, але у зв'язку з війною їхня актуальність відійшла на другий план. Одного квітневого дня зателефонувала одна жінка зі словами: «Я з Харкова, нас постійно бомблять, я втомилася сидіти в підвалі і нічого не робити, хочу запитати чи не проводите ви наразі якесь навчання?» І це був поштовх до дій. Ми зрозуміли, що час настав! За два тижні ми зібрали групу і розпочали онлайн навчання на курсі DiplFR. Інколи, під час навчання було чути вибухи, викладач у такі періоди була в укритті, але навчання не зупинялось. Усі заплановані лекції відбулись саме у відповідний час і ніщо не завадило слухачам отримати знання! Вони були безмежно вдячні команді BDO Academy за професіоналізм і суцільну підтримку в такий непростий час. І, звісно, ми продовжимо працювати. Нові проєкти і навчання чекають своїх слухачів.

З перших днів війни утворилась команда людей, які намагались знаходити дуже важливі речі для наших військових, для наших спешл-військових. Волонтери - це найкращі люди, вони можуть все! І, я активно займаюся волонтерською діяльністю: одяг, взуття, техніка, бронжилети, коптери, сонячні батареї, автівки, гуманітарна допомога для цивільних. Усе це завдяки багатьом людям, фондам, клієнтам, колегам, міжнародним спільнотам. У нас є дуже багато історій, але хочу сказати головне – люди, ви неймовірні! Ви робите чудові справи! І, звісно, сім'я BDO допомагає в цих проєктах. Дякуємо вам всім аж до неба! Слава Україні!

РУСАЛІНА ДОБРОВАН,
Фахівець з управління якістю та ризиками, ESG менеджер (м. Київ)

ЦЯ ЖАХЛИВА ВІЙНА

ЦЯ ЖАХЛИВА ВІЙНА

24 лютого життя українців було розділено на «до» та «після». Мені здається цей день вплинув на свідомість і життя кожного українця незалежно від того чи перебувала людина на території рідної України, чи за її межами. Цей жахливий день і все, що він приніс, залишиться назавжди з нами.

Ранок 24 лютого зустрів нас не дзвінком будильника та запашною кавою, а тривожними та болючими новинами. Частина Києва прокинулась від вибухів, інша від дзвінків чи слів рідних і друзів, що час прокидатись бо почалась війна! Ми розпочали квапливі збори зі страхом та біллю в серці. Зібравши всі необхідні речі, ми з родиною прийняли рішення, що спокійніше та безпечніше буде в будиночку за містом, який заходиться неподалік від Києва. Рішення було прийняте, і ми виїхали, але по дорозі побачили велику кількість машин, які рухались у зворотному напрямку. Над нами пролетіло близько 20 гелікоптерів і ми були впевнені, що то все українська техніка, аж доки не дізналися з новин, що вони ворожі.

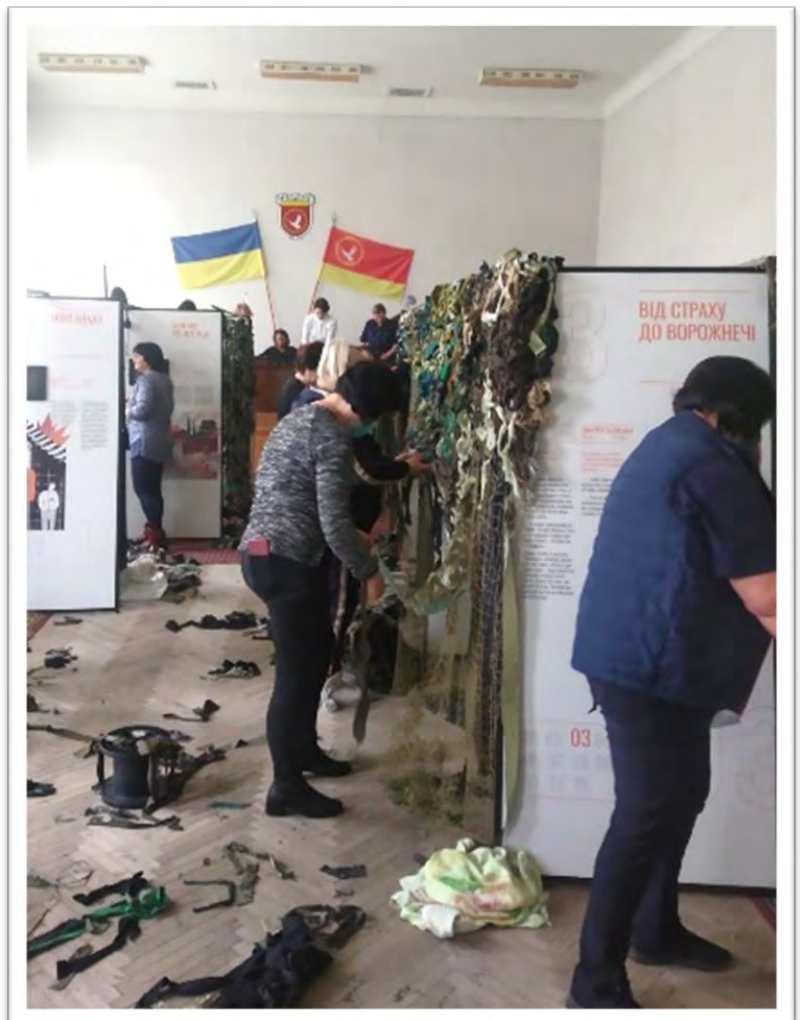
«Здавалось, що Patryk Gałazka з офісу БДО в Польщі, був на зв'язку з нами 24 години на добу, завжди допомагав консультацією та необхідними порадами»

Прибувши в замський будинок ми почули неподалік страшні вибухи і одразу виникли сумніви, чи було це рішення вірним? Місце, де ми перебували, знаходилось неподалік від Гостомеля, де в цей час почали бомбити летовище. Для спокою дітей та дорослих нами було прийнято рішення вирушити на деякий час до рідних, які проживають у центрі України. Дорога, яка зазвичай займає чотири години, у цей день зайняла вдвічі більше часу.

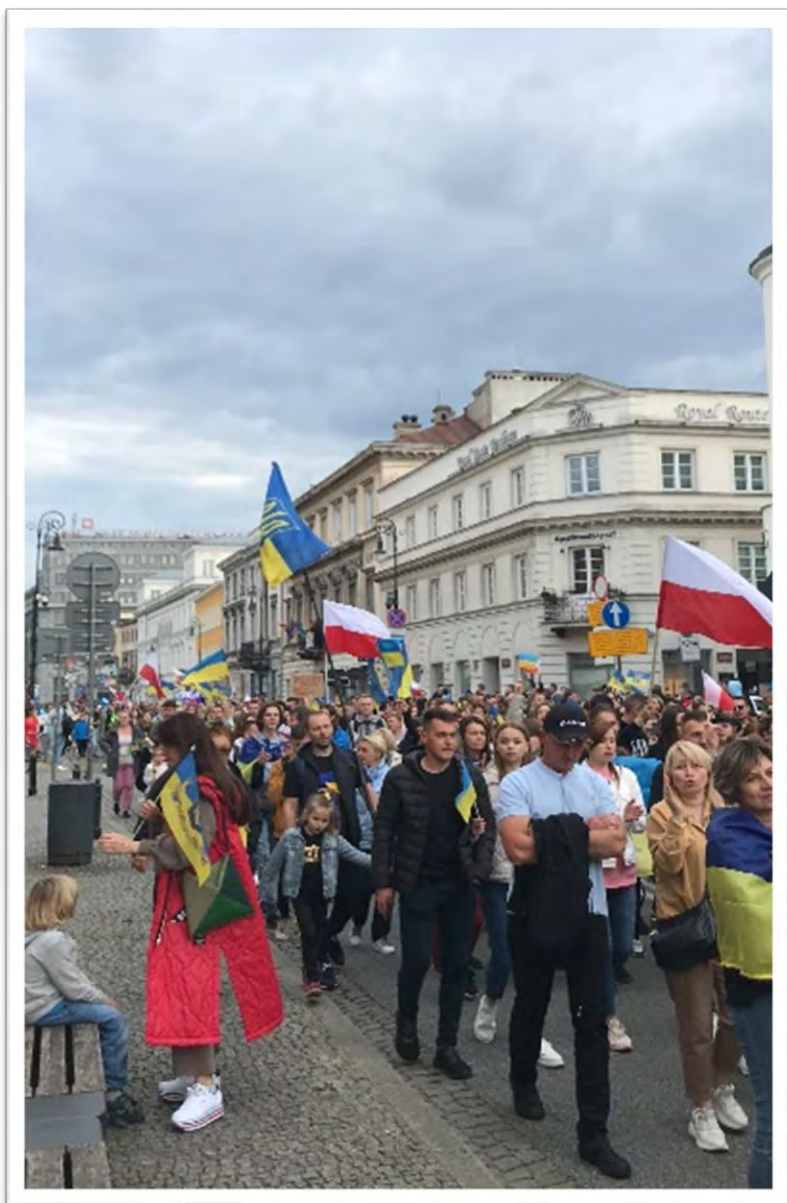
У рідних ми провели близько двох тижнів. Деякий час було відносно тихо, аж поки нас не почали підіймати сирени декілька разів за ніч. Дні супроводжувались постійним переглядом тривожних новин і допомогою волонтерам з плетіння сіток. Одного ранку, прокинувшись після чергової сирени, мої рідні та я вирішили, що для нас буде вірним рішенням на деякий час знайти спокійніше та безпечніше місце і ми вирушили до Польщі.

«У часи суцільного відчаю важливо розуміти, що є кому написати та можна попросити про допомогу чи пораду»

У ці буремні дні на допомогу прийшла компанія BDO. Дуже вдячна за моральну та фінансову підтримку! Хочу подякувати Вірі Миколаївні Савченко, яка завжди залишалась на зв'язку протягом наших днів подорожі з України до Польщі. В часи суцільного відчаю важливо розуміти, що є кому написати та можна попросити про допомогу чи пораду. Нам випала нагода зустрітись з нею вже на території Польщі, у перші дні, коли я та моя родина приїхали до Варшави. Перші зустрічі у військовий час — дуже цінні, та зміцнюють моральний дух!

Після нашого рішення їхати до Польщі зі мною зв'язалися колеги з BDO та допомогли знайти місце, де ми змогли б залишитися на декілька днів після дороги, доки вирішимо, що будемо робити далі. Дорога виявилася досить складною, у машині ми провели близько двох днів зокрема майже сорок годин на кордоні. Здавалось, що колеги з BDO були на зв'язку з нами 24 години на добу, завжди допомагали консультацією та необхідними порадами.

«Таку готовність поляків іти на зустріч і допомагати у вирішенні різноманітних проблем, які виникали, ми будемо пам'ятати завжди!»

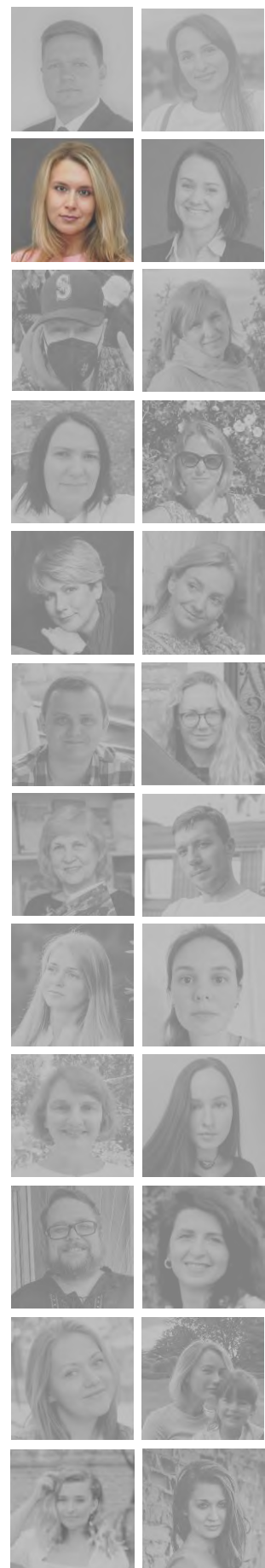
Прибувши до Польщі, перший тиждень ми провели в Кракові в пошуках квартири. На жаль, це завдання виявилось не з простих, тому що всі квартири, де ми могли б зупинитися з родиною вже або були орендовані або здавалися на довгостроковий період. Ми прибули в Польщу з домашнім улюбленцем (мопсом Мірандою), що ускладнювало пошуки. У цей час до пошуку підключилась небайдужа польська родина, яка знайшла нам квартиру, де ми перебуваємо до цього часу, і дуже багато допомагала з адаптацією та влаштуванням побуту. Таку готовність поляків іти на зустріч та допомагати у вирішенні різноманітних проблем, які виникали, ми будемо пам'ятати завжди!

Хочу висловити вдячність Польщі та кожному небайдужому мешканцю цієї гостинної країни. Ми відчуваємо підтримку щоденно йдучи по вулиці чи заходячи в магазин, або ж просто коли бачимо українську символіку на будинках і автомобілях. Дякуємо!

ВЕРОНІКА ОРЖЕХОВСЬКА,
Провідний аудитор (м. Київ)

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!

23 лютого моя команда з аудиту пройшла контроль якості щодо першого з проєктів аудитів 2021 року, випуск якого було призначено на 25 лютого. Ми планували 24 лютого проробити всі зауваження відділу контролю якості, але зранку через страшну новину всі плани кардинально змінились!

Вранці 24 лютого мене розбудила мама, сказавши, що почалася війна. Не повіривши, я одразу відкрила новини і те, що освітлювали офіційні канали було жахливо, я не вірила очам, але гучні вибухи за вікном підтверджували все.

З величезним острахом вийшовши на балкон я дивилась на рідну вулицю і не розуміла, що робити далі. Величезні черги людей до банкоматів, в аптеку і супермаркети; люди з валізами та переносками для домашніх тварин бігли в сторону метро.

Прийшовши до тями, ми перевірили наші «тривожні» валізи, які були зібрані заздалегідь про всяк випадок. Було прийнято рішення запаситись продуктами харчування та речами першої необхідності і планувати, що робити далі, оскільки до ранку 24 лютого нікому не вірилось, що дійсно почнеться повномасштабне вторгнення.

«Постійні гучні вибухи, у небі вертольоти, страх, світломаскування, підвал вдень і вночі»

Ми їхали по нашому рідному Оболонському району і мовчали, телефони в руках з нескінченними жахливими новинами, звуки страшних вибухів було чути з різних частин міста. Щоб заспокоїти маму я казала що вони не мають чіпати цивільне населення, не підозрюючи, що відбудеться в пригородах Києва та інших містах. Наш район знаходиться неподалік від Київської ГЕС. Пам'ятаючи події 80-х років, коли нібито прорвало дамбу і під загрозою затоплення опинилась значна частина міста, було прийняте рішення поїхати до знайомих у приватний будинок на околиці Києва, в Пущу-Водицю. А оскільки ми живемо в багатоповерхівці, то приватний будинок видався нам, на той час, безпечним місцем.

Господиня будинку та її родина прийняли нас як рідних людей. То була важка ніч, ніхто не спав, лише страшні і жахливі новини, а виходячи на подвір'я були чутно гучні вибухи, від яких червоніє небо, зі сторони Гостомеля, Бучі та Ірпеня. На зв'язку всі мої рідні люди з Києва, Львова, Дніпра, Одеси - це родина, друзі, колеги. Усі не можуть повірити, що відбувається, не знають, що робити та як врятувати себе й рідних.

Наступний день - новини: танк у рідному районі, як таке можливо?! Ловимо кожне слово Президента. Постійні гучні вибухи, у небі вертольоти, страх, світломаскування, підвал вдень і вночі. Так було весь наступний тиждень, ми навіть за вибухами вже розуміли, що коли гучно бахає - то від нас, то наші хлопці б'ють. Коли сильно свистить і вибух - то вже по нас. Таке стало відбуватись наприкінці тижня в сусідньому селі Горенка. Було дуже страшно, а під ногами від потужних вибухів «ходила» земля. У такому жаху ми провели цілий тиждень у цих чудових людей в Пущі Водиці. Ми стали ще рідніші і це вже назавжди.

3-го березня ми вирішили повернутись у Київ, а потім вирушити у Вінницьку область до маминої рідні. Ми запрошували всіх поїхати з нами, але люди були не готові залишити рідний дім і домашніх тварин. Якоюсь мірою ми їх розуміли, бо в нас був котик Брюс, якого було підібрано на вулиці ще в 2018 році. І він також є членом нашої родини. Але він весь цей час, стійко переносив усі жахіття, переміщення та й взагалі все, що відбувається.

Кожного дня я молилась, щоб у господині та її родині все було гаразд, щоб їхній будинок залишився цілим, а люди здоровими. Слава Богу так і відбулось. Був вибух... розтросило сусідній будинок, а у них лише вибило два вікна від вибухової хвилі.

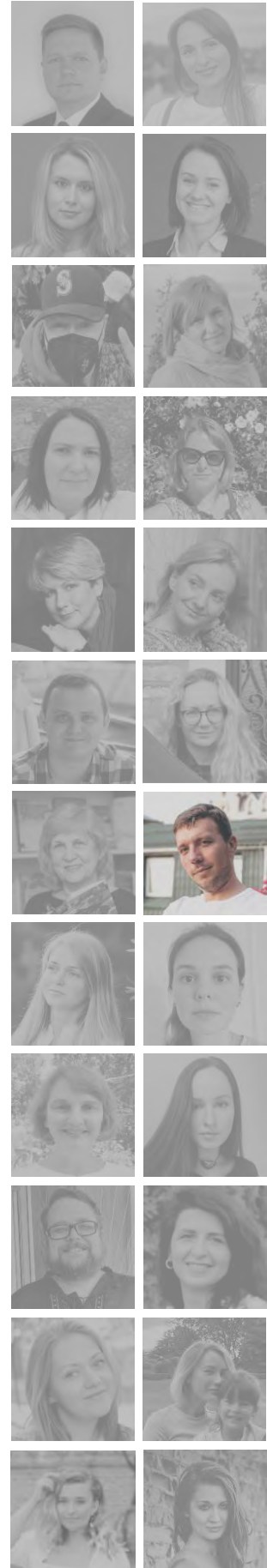
Доїхавши до Києва ми вирушили до Вінниці. Дорогою я дивилась на наші землі, на людей, кожен міліметр рідний, кожний українець рідний, ми обов'язково переможемо, я люблю Україну, я вірю в ЗСУ. У Вінниці нас зустріла родина, рідні усміхнені обличчя, усі допомагають і підтримують.

Увесь цей важкий час і до нині нас підтримує і допомагає родина BDO, ця підтримка вкрай важлива і безцінна, я вдячна керівництву компанії та всім моїм колегам, які за ці роки стали для мене вже рідними людьми. Проєкт з аудиту, що мав закінчитись 25 лютого наразі успішно завершено, керівництво Клієнта задоволене. Отже, працюємо й надалі над наступними проєктами! Україна понад усе!

Слава Україні, Героям Слава!

АНДРІЙ БОРЕНКОВ,
Керівник напрямку Advisory (м. Київ)

ІСТОРІЯ ЕВАКУАЦІЇ

ІСТОРІЯ ЕВАКУАЦІЇ

На жаль, моя родина була з тих, хто не вірив у початок повномасштабного вторгнення РФ саме через його абсурдність. Поточна ситуація показує, що всі контраргументи проти вторгнення справдилися, але це не зупинило війну, бо ворог керується зовсім іншими міркуваннями та баченням світу.

Та, про всяк випадок, ми – я, дружина, троє дітей (1, 4 та 6 років), сестра дружини, мама дружини та три собаки – вирішили мінімально підготуватися до термінової евакуації з Києва, бо в разі вторгнення саме столиця виглядала дуже ризикованою зоною.

Отже, ще до 16 лютого, дати, яку західні розвідки називали однією з ймовірних дат вторгнення, ми підготували наступне:

- ▶ В машину завантажили одяг на всю родину, на декілька днів.
- ▶ Зібрали всі необхідні документи.
- ▶ Придбали воду та суху їжу на деякий час, зняли певну кількість готівки.
- ▶ Відвезли великий пакет корму для собаки за місто до мами дружини.
- ▶ Домовилися, що мінімальний обсяг пального - $\frac{3}{4}$ баку, далі дозаправка.
- ▶ Визначилися, що будемо робити «якщо раптом війна». Оскільки з найближчих родичів на можливу евакуацію були сестра та мама дружини - домовилися, що в разі початку вторгнення (і, можливого зникнення зв'язку) ми зустрічаємося за містом у мами дружини і там вирішуємо, що робити далі. Її будинок знаходиться в Макарівському районі, тобто на північний захід від Києва, на той час, як мені здавалося, це було відносно безпечне місце.

Прикрий збіг обставин: 23 лютого ми остаточно завершили ремонт, який розпочали ще у квітні 2021 р., а вночі 24 лютого почалася війна! Якщо зовсім правильно говорити, то це її повномасштабна фаза, бо реально війна росії проти України розпочалася ще в 2014 році.

Отже, коли я прокинувся від перших вибухів з боку Борисполя десь о 4:15 ранку і відкрив новини - все стало зрозуміло, і, на щастя, був план що робити далі. Збори зайняли не більше 15 хвилин, і ми ще до п'ятої години виїхали з Києва, навіть встигнувши заправитися на Петрівці. Тільки зараз я розумію, що саме завчасна підготовка дозволила уникнути подальших проблем, і ми виїхали по майже порожній трасі, бо за півгодини сестра дружини вже виїжджала з Києва близько 8 годин.

«BDO навіть використовувала послуги приватної компанії, яка допомагала з безпечними маршрутами за допомогою даних розвідки, що на той момент виглядало фантастично»

За містом ми закупили продуктів і вирішили діяти за розвитком обставин. Не було жодного розуміння, що буде далі, західні розвідки вважали, що Київ протримається максимум три дні, по всій країні йшли активні бойові дії, а в Гостомелі активно намагався висадитися російський десант. Але невдача росіян саме в Гостомелі, дала всім надію, що війна не програна.

Зранку, після безсонної ночі та постійного гулу важких літаків, ми прийняли рішення змінити концепцію з «що поганого має трапитись, щоб їхати далі» до «що хорошого є, щоб залишатися». Стало зрозуміло, що нічого хорошого не буде, тому треба рухатися подалі на захід. На щастя, на Волині в нас були друзі, з якими заздалегідь домовилися, що в разі потреби можна буде пожити в їхньому замиському будиночку. Ми вирушили однією машиною, куди влізли всі: сім чоловік і три собаки, а машину мами дружини залишили та згодом віддали на потреби ЗСУ.

Щоб раптом не потрапити під можливі ворожі обстріли ми вирішили їхати дорогами нижче Житомирської траси принаймні до Житомира. Зрештою, того дня їх не було, але згодом Житомирська траса також стала місцем бойових дій. Добирались до Луцька через усі блокпости, які тільки розгорталися, понад 12 годин. Особливо важко було діткам, але вони великі молодці, що витримали таку виснажливу дорогу.

Після ночівлі в Луцьку, під регулярними повітряними тривогами ми вирішили все-таки пошукати якесь житло, бо будиночок друзів був без опалення, а кінець лютого був холодним. Із собаками також було важко щось знайти, але нам вдалося домовитись за мотель біля Луцька, де ми планували провести деякий час.

На той момент були думки щодо виїзду в Польщу, але спочатку мені, як чоловіку, не було можливості виїхати за кордон через мобілізацію, та й на кордонах були велетенські черги, що зайняло б декілька днів, а це дуже важко для сім'ї з маленькими дітьми.

Проте за декілька днів вийшло роз'яснення щодо звільнення від мобілізації і можливості виїхати за кордон батьків 3-х або більше неповнолітніх дітей, і, здавалося, що перша хвиля тих, хто хотів виїхати, пройшла.

На Волині на день було по 3-5 повітряних тривог. Останню ніч дітей довелося вклати спати в укритті, а загроза наступу з боку Білорусі почала суттєво зростати. Зранку 1 березня ми вирішили спробувати переїхати кордон. Дорогою до кордону довелося проходити велику кількість блокпостів, а на одному, навіть терміново тікати з машини через літаки в повітрі, але це було превентивним заходом.

Я не був певен, чи мене випустять, також хвилювався з приводу собак, дві з яких були без документів (про них не подумали). На щастя, проблем не виникло, і більш того - не було й черги. Фактично, ми змогли пройти кордон менше ніж за годину, що було справжнім дивом порівняно з історіями наших друзів. Вони намагалися переїхати кордон ще з 24-25 лютого і спромоглися виїхати на територію ЄС лише через кілька днів (як раз в той час як ми перетинали кордон), а все через черги на кордоні. Польські прикордонники майже нічого не питали, здається, сама наявність паспортів навіть у дітей було рідкістю на той момент, тому дітям дали їжі, на собак просто глянули і побажали «гарної дороги». Тільки після проходження кордону з'явилася справжня втома, а ще якесь відчуття провини перед колегами та друзями, які не змогли, або не захотіли евакуюватися, бо нам певною мірою пощастило, хоча й було пов'язано із завчасною підготовкою до евакуації.

Пощастило і з тим, що велика американська компанія, у якій працює сестра дружини, відповідно до своєї політики евакуює не тільки співробітників, а й всіх членів родини, тому нам орендували житло в Варшаві, і від подібної допомоги BDO я відмовився, хоча її наполегливо пропонували.

Загалом наша компанія BDO допомагала всім, хто потребував допомоги: від питань евакуації до фінансової допомоги співробітникам та їхнім родинам. BDO навіть використовувала послуги

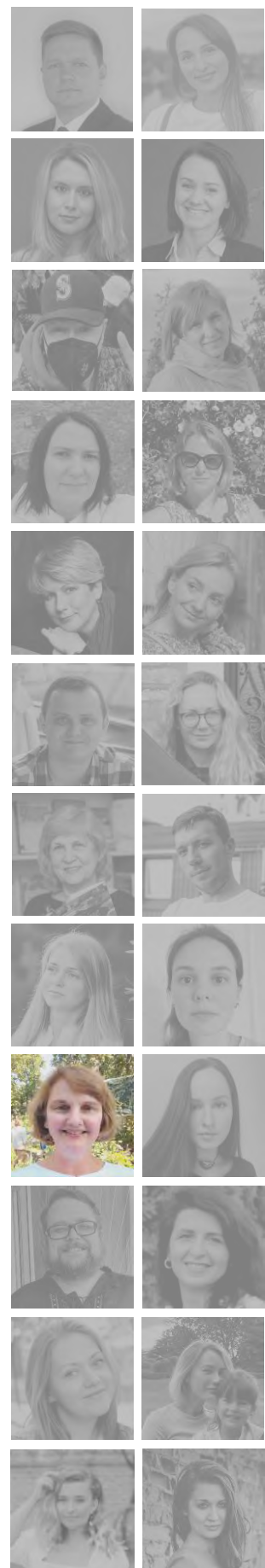
приватної компанії, яка допомагала з безпечними маршрутами за допомогою даних розвідки, що на той момент виглядало фантастично. Як на мене - це найкраща демонстрація того, що декларовані принципи не розходяться з діями.

**ПЕВЕН, ЩО ВЕЛИКА
КІЛЬКІСТЬ
СПІВРОБІТНИКІВ ЦЕ
ЗАПАМ'ЯТАЄ ТА БУДЕ
ВДЯЧНИМИ ЗА
СВОЄЧАСНУ ТА
НЕОЦІНЕННУ ДОПОМОГУ!**

СУХАНЕНКО ВІКТОРІЯ,
Керівник напрямку «Консалтинг в галузі охорони праці» (м. Київ)

ТАКИЙ РІЗНИЙ СТРАХ

ТАКИЙ РІЗНИЙ СТРАХ

Що таке страх? Це поняття відносне - 23 лютого я боялася укусу комара, а 24 лютого 2022 року під гуркіт російських снарядів я відчувала страх за життя близьких і дорогих мені людей.

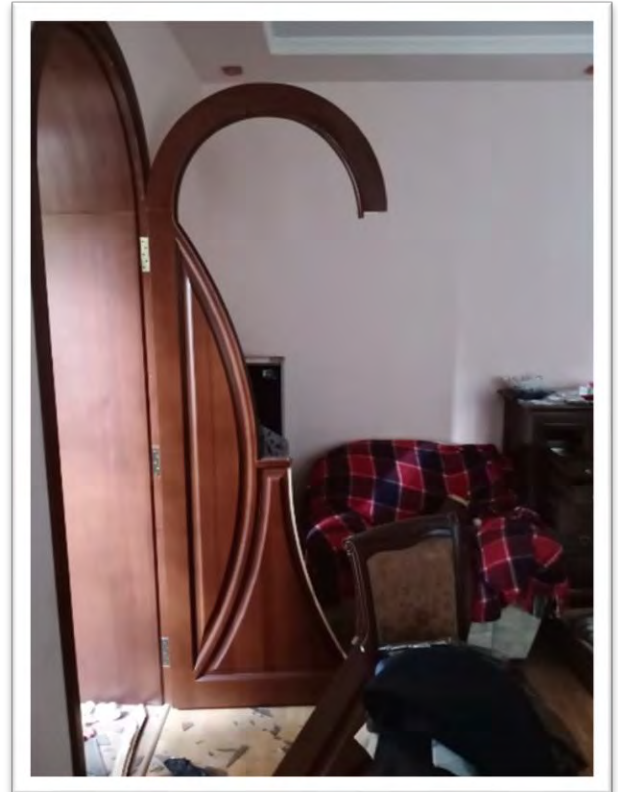
У нас було відчуття, що війна почнеться. Ми проговорили різноманітні сценарії, підготували підвальне приміщення у власній оселі, закупили продукти та дизпаливо для генератора, зібрали «тривожні» рюкзаки, медикаменти, списки потрібних контактів і навіть пройшли курси військової підготовки, які проводили воїни АТО. Головне ми знали, що наш Ірпінь знаходиться на першій лінії оборони, і не було жодних сумнівів, що наступ буде зі сторони Білорусії.

«Ми і уявити собі не могли, що буде такий жах...»

Але, насправді ми і уявити собі не могли, що буде такий жах... На другий день війни до нас приїхало декілька сімей друзів і родичів з Чернігова, Києва та Ірпеня. З огляду на те, що будинок міцний і підвальне приміщення велике – було сподівання, що він витримає всі атаки. Паніки не було і ми швидко зорганізувалися: всіх розселили, кожному дали завдання - хто на кухні, хто з дітьми, хто на чергуванні на вулиці ловить мобільний зв'язок, бо в підвалі його немає. **Дітей відволікали іграми та читанням.** Причому діти якось дуже швидко адаптувалися до підвального життя. Почувши сирену вони зі сміхом бігли до сховища з веселими галасами: «Я перший!», і, це лякало до сліз. Так не має бути, це відбувається не з нами. Це поганий сон!

Якоїсь миті ми з острахом зрозуміли, що продукти швидко закінчуються, до того ж ми передавали пайки на найближчий блокпост тер. обороні, на таку кількість людей ми не розраховували. **На шостий день війни ми вперше поїхали в найближчий магазин,** і це був шок, полиці порожні та завозити продукти немає можливості.

Після тижня безсонних ночей в підвалі, під нескінченним обстрілом і стрімким наближенням лінії оборони ми вирішили евакуювати частину сімей з дітьми. Коли зібралися виїжджати, Ірпінь був вже в блокаді, мости були підірвані, блокпости, через які ще можна було прорватися, **не давали**

«зелений коридор», бо це було небезпечно. У пошуках виходу ми інтуїтивно звернулися до волонтерського центру Ірпінської Біблійної церкви. Нам дали надію... і дві години на збори, військові пообіцяли коридор. А, в цей час біля нашого будинку вже з'явилася колона танків.

Зрозумівши, що іншого виходу немає, ми організували караван із 50-ти автівок, кожен обліпили великими написами ДІТИ, білими прапорами та посадили дітей, жінок, людей похилого віку. Першу добу їхали дуже повільно, лише 140 кілометрів від блокпосту до блокпосту - чекали безпечного коридору, а потім ще кілька днів добиралися до Ужгороду.

Декілька членів нашої сім'ї залишилися в Ірпені. Те, що вони пережили в окупації, як врятувалися – це окрема історія. Живі і Слава Богу! Наш прекрасний будинок напівзруйнований, пограбований, але встояв на зло ворогам. Вірю, що ми знову все відбудуємо та придбаємо необхідне і відновимо в нашому заповідному місті Ірпінь колишнє мирне життя.

«З першого дня війни всі колеги BDO об'єдналися, ми не знали, що буде завтра, але точно знали, що ми є одне в одного і відчували велику підтримку!»

На Закарпатті завдяки матеріальній допомозі BDO ми змогли знайти готель у якому зупинилися на кілька днів, щоб відновити сили та прийняти рішення, що робити далі. Обставини так склалися, що друзі допомогли організувати переїзд моєї родини до Австрії. Протягом усього шляху маршруту ми познайомилися з прекрасними та не байдужими людьми, волонтерами, які надавали моральну підтримку та допомогу. Австрія нас прийняла доброзичливо, досвід прийому громадян з інших країн з метою тимчасового захисту в них є, на прикладі сирійців та інших переселенців. Благодійні фонди, такі як «Карітас» та інші, досить добре допомагають нашим громадянам. Соціальні магазини забезпечують усім необхідним за невеликі кошти, держава та просто громадяни Австрії, надають нашим громадянам прихисток і нормальне житло. Усі актуальні питання щодо прописки, медичного страхування, забезпечення дітей дитсадком і школою, курси з вивчення німецької мови, пошук роботи – вирішуються досить швидко на державному рівні.

З першого дня війни всі колеги BDO об'єдналися, ми не знали, що буде завтра, але точно знали, що ми є одне в одного і відчували велику підтримку! Віра Савченко - респект, Людина з великої літери, мій Бос!, робила і робить все можливе та неможливе, щоб підтримати всіх співробітників компанії. Дізнавшись, що я та моя сім'я в Австрії, вона спільно з офісом BDO в Австрії організували нам хороші умови для проживання та моральну підтримку. Взагалі, Віра Миколаївна – приголомшливий мотиватор! Вірю в її незламність і талант управлінця! BDO в Україні чекає на новий виток розвитку та інтеграції. Вважаю за честь працювати в такій незламній команді!

«Після пережитого в Україні, перебуваючи в безпеці, розумію, що такий жах не має більше повторитися!»

Колектив BDO Австрія досить великий та міжнародний на чолі з Пітером Бардосом. Кажуть друзі пізнаються в біді і це, якраз, той випадок. Коли Пітер і колеги з BDO в Австрії дізналися про те, що кілька сімей з України приїдуть до Відня, вони за короткий термін змогли орендувати квартири, зібрати гроші на меблі, принесли свій особистий посуд, речі для облаштування нашого житла. Самі приїжджали в квартири й упорядковували все. Дітям привезли іграшки. **Ніколи не забудемо! Дякуємо всім хто з нами!**

В Австрії понад 56 000 наших громадян перебувають зі статусом тимчасового захисту. Відповідно, у кожному австрійському місті українці об'єднуються в групи, які допомагають одне одному, збираються на мирні мітинги на підтримку України і це великий внесок у Перемогу над Росією. В Австрії дуже багато іноземних туристів, вони бачать хто ми і чого прагнемо, і вони відповідають нам взаємністю. Моя сім'я з першого дня перебування у Відні, займається волонтерською роботою в Австрійському Молодіжному Центрі, який спеціалізується на гуманітарній допомозі Україні.

Нині, наразі дистанційно займаюся питаннями адміністративної роботи київського офісу, розробляю перспективні плани щодо розширення консалтингу з охорони праці. У період відновлення економіки в Україні потрібно буде охопити послуги з екологічного аудиту та промислової безпеки, ці питання будуть актуальними українським підприємствам, інвесторам, фондам.

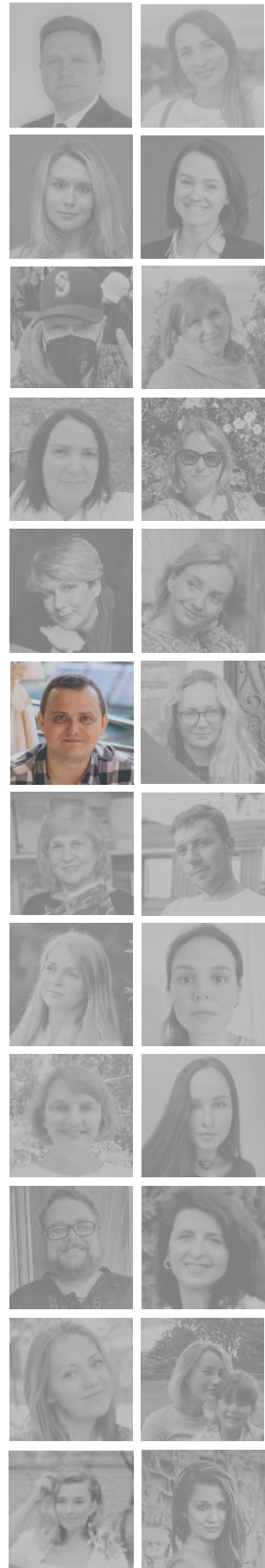
Після пережитого в Україні, перебуваючи в безпеці, розумію, що такий жах не має більше повторитися! Вірю, що Україна незабаром як Фенікс піднесеться з попелу і стане символом свободи та незалежності, перемоги Добра над злом! На нас чекає процвітання! Слава Україні!

ОЛЕКСАНДР ХІМЧЕНКО,
Системний адміністратор (м. Київ)

**ВІЙНА ЗМІНИЛА
КОЖНОГО З НАС**

ВІЙНА ЗМІНИЛА КОЖНОГО З НАС

Війна! Безумовно, один з найжахливіших феноменів людства. Це те, що змінило кожного з нас назавжди. У кожного українця та українки 24 люте закарбувалось у пам'яті низкою вибухів рано-вранці, коли ніхто не очікував.

Прокинувшись у страху від першого вибуху, я спершу подумав, що знову за роботу взяли місцеві вандали і через декілька годин я прокинувся і прочитаю в новинах мого міста про те, що спалили чийсь машину. Але вже за мить я зрозумів що це зовсім і не близько так. Вдома почалась справжня паніка. Рідні в страху не знали, що робити, куди бігти і взагалі як себе поводити в цій ситуації. Ніхто не був готовий до таких подій, отже потрібно було терміново опанувати себе та зберігати холодну голову і думати, що далі робити і, бажано, думати швидко.

За пару хвилин ми сконструювали укриття у ванній. П'ять членів сім'ї, охоплені страхом, в одній тісній ванні з ковдрами та ліхтариком. Сирен тоді ще й не було і ми дізнавались про можливі вибухи з Інтернет-каналів. Телефон і працюючий Інтернет був єдиним предметом, що хоч якось відволікав від того, що відбувається.

Коли нам трохи вдалось опанувати страх, і взяти себе в руки, у той же день приліт був уже не десь, а по нашому місту. Коли пролунав потужний вибух – паніка повернулася і решту дня ми провели в укритті.

«Спали завжди одягненими з «тривожними» валізами під рукою, щоб бути готовим до будь-якої ситуації»

Через декілька днів, коли полагодили сирени, страх повернувся. Адже особисто я, за свої 30 років життя ніколи їх не чув. Тільки на відео, але те сприйняття було іншим, адже воно не стосувалось мене особисто. Спати доводилось дуже мало. По-перше, важко було заснути через постійний стрес; по-друге, через постійні сирени. Спали завжди одягненими з «тривожними» валізами під рукою, щоб бути готовим до будь-якої ситуації. Усі повітряні тривоги ми вже сиділи в міжквартирному коридорі, а інколи там і спали, і пили ранкову каву якщо встигали.

Не обходилось і без нічних чергувань у міській раді, бо там працює мама оператором кол-центру і на той час їй було страшно знаходитись одній в приміщенні.

Вже через декілька днів збагнувши, що перший страх минув, я з братом вирішили допомогти на блокпості, але ми були шоковані, коли нам відмовили.

- *Добрий день! Прийшли допомогти, робота є для нас?*
- *Хлопці немає, ну реально немає))*
- *Я так розумію охочих, як ми, багато?*
- *Ви собі і не уявляєте! Йдіть додому ☺*

Уже в ту хвилину я зрозумів, що здолати Україну неможливо!

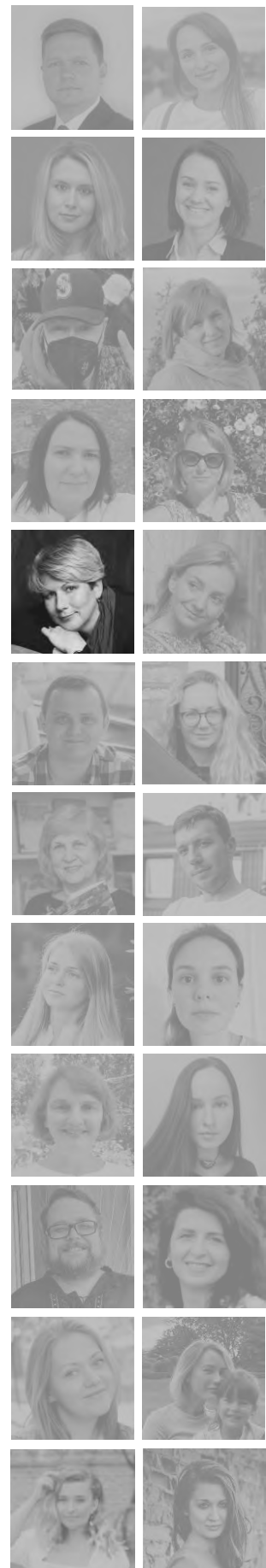
Згодом я долучився до оперативного чату в Телеграмі, де були друзі, знайомі і знайомі знайомих. Там займались і волонтерством, і надавали різного роду оперативну інформацію, і допомагали на кібер-фронті.

З першого дня війни минуло вже дуже багато часу. Багатьом українцям, вже стало менш тривожніше завдяки героям, які боронять нашу країну, але всі назавжди запам'ятають ці звірства, а ворог ніколи не забуде цей гнів. Ми ніколи не забудемо тих, хто нас підтримував і приходив на допомогу в ці важкі часи.

У ці жахливі дні, найчастішим висловом стало: «Привіт! Ви в порядку?». І я зрозумів, зрозумів насправді наскільки мені не байдужі люди, які мене оточують, і наскільки я ціную кожного з них! Я не розумів, що значить «робота - це друга сім'я» і ставився до цього досить скептично. До тих пір, поки не побачив переживання в очах кожного. До тих пір, поки реально не усвідомив, що мені не байдуже! Коли усвідомив, що я хочу знати чи у всіх все гаразд, і чим я особисто можу допомогти. Коли в скрутний час, забувши про себе, забувши про сон і спокій, колеги допомагали іншим, і мені зокрема. Я завжди буду це пам'ятати, і завжди буду вдячний. І я з впевненістю можу сказати, що BDO - це одна велика, дружня сім'я!

ТЕТЯНА ВЕРБА,
Маркетинг-менеджер (м. Київ)

**ІСТОРІЯ ПРО ТЕ, ЯК В БУЧУ
ПРИЙШОВ «РУСЬКИЙ МИР»**

ІСТОРІЯ ПРО ТЕ, ЯК В БУЧУ ПРИЙШОВ «РУСЬКИЙ МИР»

24 лютого 2022 року був звичайний зимовий тихий день. У синьому безхмарному небі над нашим будинком у маленькому сімейному містечку Буча пролетіли літаки так низько, що аж сосни в нашому лісі зігнулись, їх наздогнали гелікоптери і небо стало сірим.

«За один день, наше звичне життя, яке вирувало в повсякденних справах і планах на майбутнє, вмить перетворилось на суцільне пекло»

Страх накривав якимось повільно, ми шукали виправдання, що то мабуть ідуть військові навчання на Гостомельському аеродромі, що в п'яти кілометрах від нас. За пару хвилин ми почули вибухи і одразу почали гортати новини в Інтернеті. Ми не могли повірити, що почалася війна!

Ось так, за один день, наше звичне життя, яке вирувало в повсякденних справах і планах на майбутнє, вмить перетворилось на суцільне пекло. Далі події розгортались, як у кінострічці з шаленою швидкістю. За три дні Буча була повністю окупована російськими військами і ми змушені були ховатись у холодному підвалі. 14 діб над нами щось літало, стріляло та бухкало з такою силою, що аж здригались стіни підвалу, а ми сиділи й тулилися один до одного, як перелякані мишенята.

На декілька годин, ловлячи тишу, ми виходили з укриття, аби набрати води, зготувати їжу та вийти на зв'язок з рідними, щоб повідомити, що ми живі. Кожен раз, як ми відкривали залізні двері підвалу бачили нові руйнування та все молились, щоб наш будинок уцілів.

Нас весь час не залишало дивне відчуття, що ми попали в якусь паралельну реальність, що все це відбувається не з нами та ось-ось закінчиться, і колишнє тихе життя повернеться.

Восьмого березня випав сніг, температура повітря впала до -8°C і хоч ми спали в зимовому одязі — холод пробирав до кісток; та ще, на додаток, не стало газу, бо води та світла вже не було, і нас накрила істерика, яку ми ховали від дітей і бабусь, які були з нами в підвалі, та плакали тихо в куточку, щоб ніхто не бачив. Їжа, яку нам під обстрілами привіз волонтер, закінчилася і 30 чоловік із нашого підвалу прийняли рішення виходити самотужки через російські блокпости в сторону Ірпеня, бо саме звідти до орків прилітало від ЗСУ (так працювала наша логіка без телефонного зв'язку).

Десятого березня ми прокинулись від незвичної тиші, зібрали тривожні рюкзаки з необхідними документами, витягнули сім-карти, щоб зберегти дані (бо чули, що росіяни забирають телефони), розрізали біле простирadlo, пов'язали на руки пов'язки та зробили білий прапор, і пішли в сторону Ірпеня.

«Ось такий він жахливий та не проханий «руський мир»»

Пройшовши пару кілометрів ми натикнулися на росіян, які обшукували будинки. Побачивши нас вони запитали куди ми йдемо? Від страху ми заціпеніли... знайшовши в собі сили я почала тараторити, що ми холодні, голодні і що серед нас є діти, старенькі виснажені бабусі, собачки, котик і щоб вони нас випустили! «Ладно идите, сделаем вам сегодня одолжение!» – пролунало, як спасіння, і ми швиденько рушили в сторону нашого блокпосту. Та, коли ми звернули у вузьку вуличку, що вела до мосту між Бучею та Ірпенем ми побачили жахливу картину... десятки мертвих тіл мирних бучанців... через які нам прийшлося переступати, щоб дістатися до мосту. Це була найстрашніша дорога в моєму житті – «дорога смерті», як ми потім дізналися. Побачивши на пригорбку український прапор і наших військових, які кричали нам - «Біжіть правіше! Снайпери!» ми голосно молились та бігли по мосту прямисінько в рідні обійми. Нас підхопили і посадили в прострілені машини та вивезли до мосту в с. Романівка, потім перевели під розбитим мостом і доправили до Києва. Ось такий він жахливий та не проханий «руський мир».

«Війна навчила головному - цінувати людяність і бути вдячною, що ти живий!»

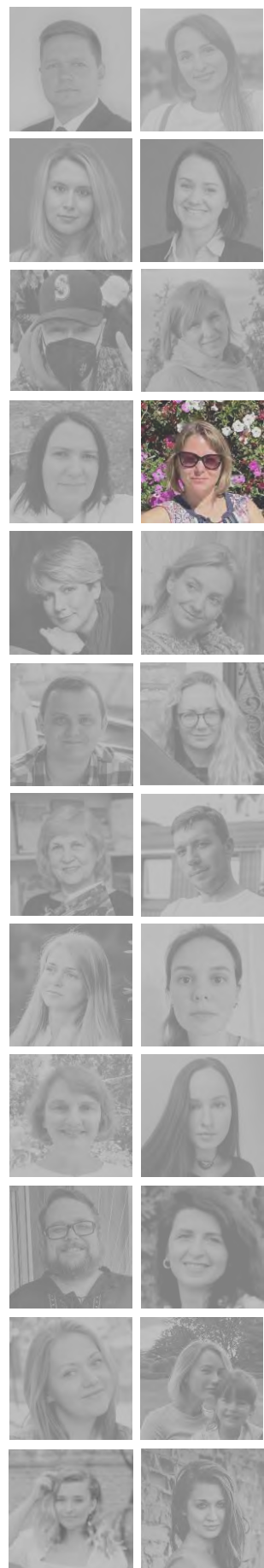

Першими кому я зателефонувала коли виплакалась, найріднішим людям - сину та CEO BDO в Україні - Вірі Савченко, які весь цей жахливий час мене підтримували та робили все можливе та не можливе, щоб нас витягнути з того пекла! Війна навчила головному - цінувати людяність і бути вдячним, що ти живий!

ВАЛЕРІЯ ЛІНЕВИЧ,
Керівник сектору з розрахунку заробітної плати (м. Київ)

**«ДО І ПІСЛЯ»,
МІЖ СТАБІЛЬНІСТЮ І ПОВНОЮ
НЕВИЗНАЧЕНІСТЮ**

«ДО І ПІСЛЯ», МІЖ СТАБІЛЬНІСТЮ І ПОВНОЮ НЕВИЗНАЧЕНІСТЮ

Усе почалося о п'ятій ранку 24 лютого 2022 року. Ранок четверга — це межа між «До і Після», між стабільністю і повною невизначеністю, між планами на роки вперед і планом протриматись до наступного ранку.

Як і всі в Україні, я прокинулася від вибухів о п'ятій ранку і у мозку відразу склалося слово «Війна». Не скажу, що це було неочікувано, адже валіза стояла зібрана, медикаменти, документи і мінімальні продукти складені, але розуміння того, що це може статися прямо завтра — не було. Перші дві години був просто тотальний шок, я тільки і могла, що спостерігати з вікна за тим, як майже всі мої сусіди в повній темряві витягають сумки на вулицю, саджають дітей у автівки і кудись їдуть. О сьомій годині був перший дзвінок, і це був наш давнішній клієнт. Дівчина, з якою я пропрацювала 10 років і бачила її завжди спокійною і врівноваженою, з тремтінням і майже істерикою просила терміново виплатити всім працівникам аванс за березень, наперед «на око», як-небудь аби швидше. І тут шок трохи відступив і почалася паніка.

«Усі працювали на межі можливостей, з підвалів, коридорів і бомбосховищ, уривками між сиренами, цілодобово»

Я списалася / здзвонилася з усіма рідними і близькими, як змогла заспокоїла і намагалася заспокоїтися сама. Зв'язалася з колегами і попросила спробувати підключитися до роботи і почалися декілька днів роботи без перерви. Ми всі розуміли, що від швидкості нашої роботи залежить близько 1000 працівників клієнтів і їхні сім'ї. Усі працювали на межі можливостей, з підвалів, коридорів і бомбосховищ, уривками між сиренами, цілодобово... щось виплачували, нараховували, ставили клієнтів у черги на виплати, підміняли одне одного. У маленьких перервах бігали в пошуках продуктів і речей першої необхідності і знову приступали до роботи. Можливо такий ритм і допоміг опанувати перший страх, а можливо і завадив тверезо оцінити ситуацію, але це вже в минулому, і на той час це було правильне рішення.

Перша хвиля паніки зійшла десь через тиждень. Я вже звикла спати на підлозі в коридорі за двома стінами, не включати світло після заходу сонця і готувати їжу на один день вперед, так як не зрозуміло, чи буде завтра світло, вода, і взагалі чи буде це саме «завтра». Канали з новинами не вимикалися ні на хвилину, постійний потік інформації зводив з розуму. Якщо хтось з близьких не відповідав на дзвінок - мозок малював найжахливіші картинки і починалася істерика. Мої друзі з Гостомеля перестали відповідати 3 березня і з 3 березня не було і пари годин, щоб я не писала, не шукала, не дзвонила всім кому могла, сподіваючись почути хоч якісь новини, хоч якусь інформацію про них... Наперед скажу — 8 березня вони вийшли на зв'язок і з ними все відносно добре, і це найрадісніший момент за останні місяці. Також від них я дізналася, що в мій будинок в Гостомелі попала бомба і моя квартира зруйнована, для життя не придатна, ця інформація і досі не вляглася в моїй голові і що робити далі я наразі не розумію.

На другому тижні війни інформація про евакуацію почала проскакувати майже всюди, всі, хто не поїхав з Києва ще в перший день, почали збиратися. Багато колег і знайомих і з BDO, і з дружніх компаній наполегливо рекомендували їхати. Нерозуміння майбутнього не давало зосередитися на теперішньому, але 7 березня було прийняте рішення їхати до Польщі. У ніч перед від'їздом ніхто не спав, о 7 ранку, як тільки закінчилася комендантська година, я, моя мама і кішка вирушили на залізничний вокзал на евакуаційний поїзд.

«Завдяки зусиллям і допомозі з боку BDO – маємо дах над головою і можливість трохи заспокоїтися, відновитися і продовжувати працювати з новими силами»

Тисячі людей просто стояли в такому ж шоці як і ми і чекали на потяг. Люди їхали як з великими валізами, так і з поліетиленовими пакетами, з переносками для тварин і просто з домашніми улюбленцями під куртками. За пару хвилин до подання поїзда нам повідомили колію, і тисяча людей в потоці ринула на платформу. Такої давки я не бачила ніколи, мою маму натовп відтіснив під вагон і я втратила її з поля зору, мене заблокували в іншому кінці, з рук виривалися речі, діти плакали і губилися, немовлят несли над головою. В один момент хтось вистрілив в повітря і люди трохи відступили в сторону, у цей момент моя мама заскочила у вагон, а мене вже просто всередину вніс натовп. У потяг сіли не всі, багато людей залишилось на пероні в очікуванні наступного потягу.

Їхали 9 годин до Львова, на 3 місця по 4 людини, сиділи по черзі кому пощастило, більшість людей стояли. Щільність була настільки велика, що я не могла навіть сісти на підлогу на тому місці де стояла, тільки стоячи. Діти лежали під столами на валізах, під сидіннями і просто на підлозі, тварин тримали на руках, стояли навіть вагітні та бабусі за вісімдесят. Кисню не хватало, вікна не відкривалися і люди втрачали свідомість від задухи, також стоячи в масі таких же змучених пасажирів.

Десь на півдорозі жінка з тримісячним немовлям не витримала і спробувала прорватися в інший вагон, сподіваючись, що там буде менше людей, але розуміла, що з дитиною на руках вона просто не протиснеться крізь натовп. Вона підняла дитину вгору і передала незнайомим людям через весь вагон. І так весь вагон передавав на витягнутих вгору руках маленький пакунок з дитям обережно підтримуючи голівку та намагаючись не розбудити, а мама ліктями проривалася слідом за своєю дитиною і несамовито кричала, коли втрачала з поля зору своє немовля. Не знаю, чи стало їм в іншому вагоні легше, та до нас вони не повернулися. У Хмельницькому нас рятували волонтери, вони просто передавали нам через вікна пакунки з бутербродами, яблуками і водою - безмежно вдячна їм за це!

Доїхавши до Львова постало нове питання: як добратися до Варшави, де нас вже чекали, адже на прямий потяг сісти неможливо, перейти кордон пішки, а це 20 км по морозу, моя мати була вже не в змозі, і чекати на вокзалі декілька днів якогось поліпшення ситуації (якої?) теж не було сенсу. Отже, оббігавши вокзал декілька разів, усе-таки вдалося знайти автобус до Варшави і тієї ж ночі виїхати. Години в дорозі і зупинка на кордоні на 6 годин - це ніщо, коли немає сирени, коли ти сидиш, можеш витягнути ноги, поспати і навіть попити води.

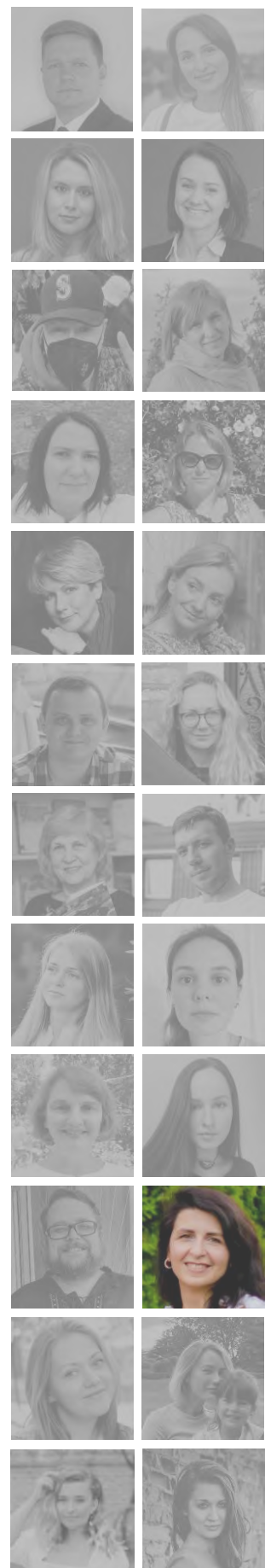
Вже тут у Варшаві завдяки зусиллям і допомозі з боку BDO – маємо дах над головою і можливість трохи заспокоїтися, відновитися і продовжувати працювати з новими силами. Особиста зустріч з Вірою Миколаївною Савченко (CEO BDO в Україні) в перші ж дні дала віру в стабільність компанії та більше впевненості в завтрашньому дні, за що окрема подяка як нашому керівництву, так і всім колегам глобальної мережі BDO.

За перші два тижні змінилися всі пріоритети, вже не цікавить куди їхати у відпустку, вже немає сліз за втраченим майном, на яке заробляли роками, важливо тільки те, що рідні люди живі і в безпеці. Позаду залишився тваринний страх за своє життя і життя близьких, а попереду надія на допомогу і майбутнє під мирним небом.

ВІКТОРІЯ ЯРОВА,
Головний бухгалтер

ЩОДЕННИК ОДНІЄЇ ВІЙНИ

ЩОДЕННИК ОДНІЄЇ ВІЙНИ

24 лютого о 4-й годині розпочалася війна в Україні! Я прокинулася від того, що на телефоні сина пролунав дзвінок у групі однокласників. У чаті було майже 170 непрочитаних повідомлень. Одне з перших, що я побачила: «... висаджено в повітря аеропорт, нас бомблять... Хлопці ми всі здохнемо, ви розумієте?» Подумала, якесь марення, це не може бути правдою, 10-ти річні підлітки щось придумали – бідолашні наші діти. Ні, це була правда! Страшний сон, найжахливіший кошмар наяву. Мої близькі не стулили очей з четвертої ранку, у них вже було чутно вибухи.

«Неможливо повірити, що таке можливе у Європі, у XXI сторіччі!»

Я щосили намагаюся не плакати та тримати себе в руках, але в мене не виходить... плачу і нічого не можу вдіяти, повний розпач і безсилля... Ірпінь, Буча, Гостомель – зони активних боїв де йде наступ російських військ. Дякувати Богу в нашому місті не стріляють. Моє рідне місто Дніпро активно готується дати відсіч російським загарбникам.

Ми кидаємося, намагаючись хоч щось зробити: закупаємо продукти, ліки, шукаємо павербанки, батарейки, свічки, зібрали тривожні сумки та рюкзаки. Відвідали матусю, відвезли гроші, продукти, ліки. У голові крутиться думка – «тільки б не було дефіциту ліків, інакше все скінчено при її стані». Декілька днів муштруємо дитину на предмет, як звати нас та інших родичів.

Спати більше 2-3 годин на добу не виходить. Що буде далі, як це все пережити і як ми із цього виберемося? Але нам пощастило, у нашому місті не стріляють і ми не в підвалах, у нас є дах над головою та фінанси для існування, за що велика вдячність керівництву нашої компанії BDO.

27 лютого, у Дніпрі вперше пролунали не навчальні сирени повітряної тривоги. Перша сирена пролунала, коли ми з сином вийшли прогулятися, зустрітися з друзями і сходити в магазин. Ми швидко повернулись і я побігла перевіряти «підвал» розташований під сараєм. Чоловік сказав, що це дурниці, що ми не зможемо скористатися ним за жодних обставин, бо він просто земляний і в разі справжньої загрози авіаудару цей «підвал» стане нашою могилою.

28 лютого, знову в нас тихо, не враховуючи 5-ти повітряних тривог і візит людей із СБУ, з автоматами, які розшукували сусідського хлопця. Першу тривогу ми навіть примудрилися проспати.

Ми зриваємось одне на одного, кричимо від злості та безсилля і не можливості погасити тривогу одне одного. Мені страшно, жахливо страшно, що може статися непоправне – ядерний удар! Може й справді треба було все кинути і одразу поїхати?

«Наше життя поміщається в одну тривожну валізу, сумку або рюкзак і немає нічого важливішого за саме життя»

1 березня – перший день весни. Війна й далі продовжується. Усе більше бомблять, все більше жертв серед цивільного населення. «Визволителі» руйнують інфраструктуру міст України. Висаджено Харківську обласну адміністрацію, площу Свободи, палають міста, гинуть люди! Підірвали Київську телевежу, загинули люди, які просто йшли повз, згоріли живцем. В Охтирці бомба прилетіла у військову частину, 70 людей загинуло. Розбомбили село Бородянка в Київській області, дитячі садочки, школи, лікарні, приватні та багатоквартирні будинки. Не можу навіть сказати де нині найгірше, бо все палає!

Сьогодні прочитала в соцмережі пост знайомої, як вони на автомобілі добиралися до Львова, це жахливо – по дорозі розірвані снарядами фури, підірвані мости. Люди їдуть і розглядають варіант більше ніколи не повернутися у свої будинки, кидають все нажите та облаштоване з любов'ю.

11 березня, у місті все менше людей, багато хто виїжджає. На вокзалі величезні черги, евакуаційні поїзди переповнені, в одному купе розміщують по 15 людей, лише жінки та діти. Людей жене страх за життя та більше за дітей.

Керівництво нашої компанії надає всю можливу допомогу тим, хто хоче виїхати: купує квитки, забезпечує житлом, не одноразово виплачує матеріальну допомогу та підтримує морально. Я безмежно вдячна нашій сім'ї BDO!!!

Для себе вирішила, що поїдемо лише якщо бої будуть на підступах до міста чи килимові бомбардування. Не можу залишити маму, а вивезти її не уявляю, як, фізично вона не витримає переїзду. Ми залишаємося.

Щоранку в чаті переключка з колегами: Як настрої? Як справи? Які новини? Все, що нам залишається – підтримувати одне одного, працювати, дбати про тих, хто постраждав від війни, допомагати нашим військовим, волонтерам, робити все, що в наших силах і чекати на перемогу.

17 квітня, Вербна неділя – 11 років тому на світ з'явився наш довгоочікуваний син. Він так хотів провести цей день народження зовсім інакше, покликати друзів, однокласників, провести весело час, отримати довгоочікуваний подарунок ноутбук, на який так довго збирав. До війни були плани, мрії, все відкладено на «після».

*«Війна змусила всіх нас навчитися жити тут і нині,
і не будувати далекосяжні плани»*

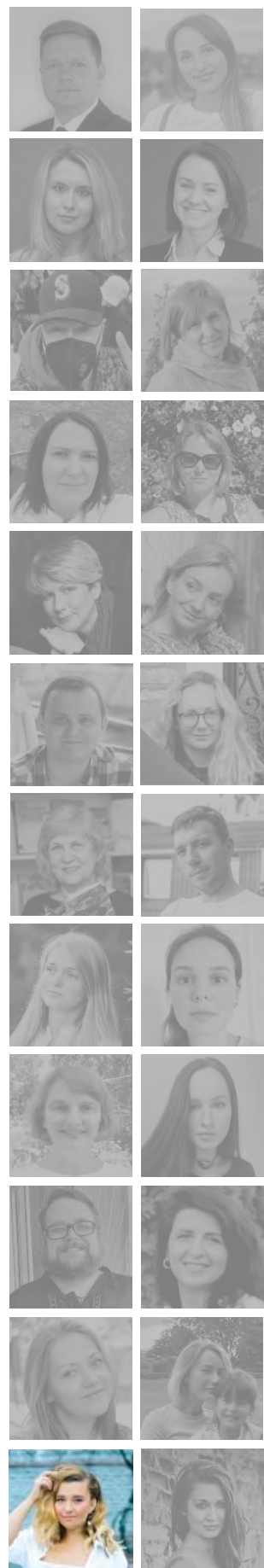
Минуло три місяці від початку війни. Міста перетворюються на руїни, людей ховають у дворах та братських могилах. Руйнуються підприємства, інфраструктура, склади пального та нафтопереробні заводи. Важко прийняти, що таке можливе у Європі, у XXI сторіччі, під гаслами міфічної «боротьби з нацизмом і визволенням». Сотні тисяч скалічених, зламаних життів.

Наше рідне місто Дніпро дуже змінилося. Вікна та вітрини багатьох будівель зашиті фанерою чи листами металу, не працюють екрани на торгових центрах, на перехрестях протитанкові їжаки, пам'ятники захищені мішками з піском. У центрі міста стало помітно менше людей. Все ж незважаючи ні на що – життя поступово повертається, деякі магазини починають знову відкриватися, до міста щодня прибувають тисячі евакуйованих і біженців зі зруйнованих міст.

Гуртожитки навчальних закладів, школи, дитячі садки, будинки культури, офіси підприємств, зокрема і наш офіс БДО, переобладнані під прийом та розміщення переселенців чи волонтерські пункти. Дніпро став одним з найпотужніших гуманітарних центрів. Весь цивілізований світ допомагає Україні впоратися з катастрофою війни, за допомогою зброї, гуманітарної та матеріальної допомоги, приймають сотні тисяч біженців. Усі живуть надією про перемогу, про відновлення країни, економіки, про швидке повернення додому та до нашого звичного життя.

Війна змусила всіх нас навчитися жити тут і нині, і не будувати далекосяжні плани. Наше життя поміщається в одну тривожну валізу, сумку, рюкзак і немає нічого важливішого за саме життя і те, що ми є одне в одного.

Живемо з надією на швидку перемогу!

**ОДНА З 41 МІЛЬЙОНА
ІСТОРІЙ УКРАЇНЦІВ**

ЩОДЕННИК ОДНІЄЇ ВІЙНИ

«24 лютого 2022 року моє життя змінилося безповоротно і назавжди» - із цих слів розпочинається історія чи не кожного жителя нинішньої України. І ці слова не перебільшення. Важко усвідомлювати, але приставка «до війни» наразі сприймається кожним з нас, як щось звичне, наче так завжди й було. Є життя ДО, є наші тривожні реалії і є те, що чекає нас попереду. Щось дуже світле, величне, що буде після, після нашої славної перемоги.

«Після пережитого в Києві, перебуваючи в безпеці, розумію, що такий жах не має більше повторитися!»

Але повернемося в день, який стане чорною сторінкою нашої історії... Моя сім'я, як і більшість українців, у цей ранок прокинулися від дзвінків. Дзвінків рідних і близьких, які телефонували сповістити тривожні новини про те, що просто не вкладалося в голову, адже досі в це не вірив майже ніхто. Не вірив у можливість повномасштабної війни, війни із сусідами, з «братським народом», війни в цивілізованому світі, у 21 столітті, маючи за спиною гіркий досвід 1941-1945 років.

Але яким би сюрмом це не здавалося, у четвер 24 лютого 2022 року з нами трапилась війна... По всій Україні прогриміла низка ракетних вибухів і вже за кілька хвилин ми почули гул реактивних двигунів українських (як потім виявилось) винищувачів, що пролетіли над нашим будинком у Києві.

«Довоєнна підготовка» має значення.

Ні про яку підготовлену заздалегідь тривожну валізу, у нашому випадку, і не йшлося. Звичайно, ми зробили деякі запаси продуктів, що не псуються (хоча були певні, що знадобляться вони нам тільки в тур-походах), аптечка в нас завжди укомплектована, але самі валізи були зайняті речами для поїздки у від'їждження до Львова. На захід України ми згодом таки потрапили, але за інших обставин і на значно довший проміжок часу.

Далі, все як у тумані. Перші кілька годин – категоричне заперечення. Ні, ще трішки і все закінчиться, ворог відступить, вони не нашкодять мирному населенню. Далі судорожне гортання новин у соціальних мережах, фото палаючих будівель, закривавлених людей, повітряні тривоги, вибухи... За дві години моя нервова система дала збій і ось ми з двома валізами і котом у підвалі нашого будинку.

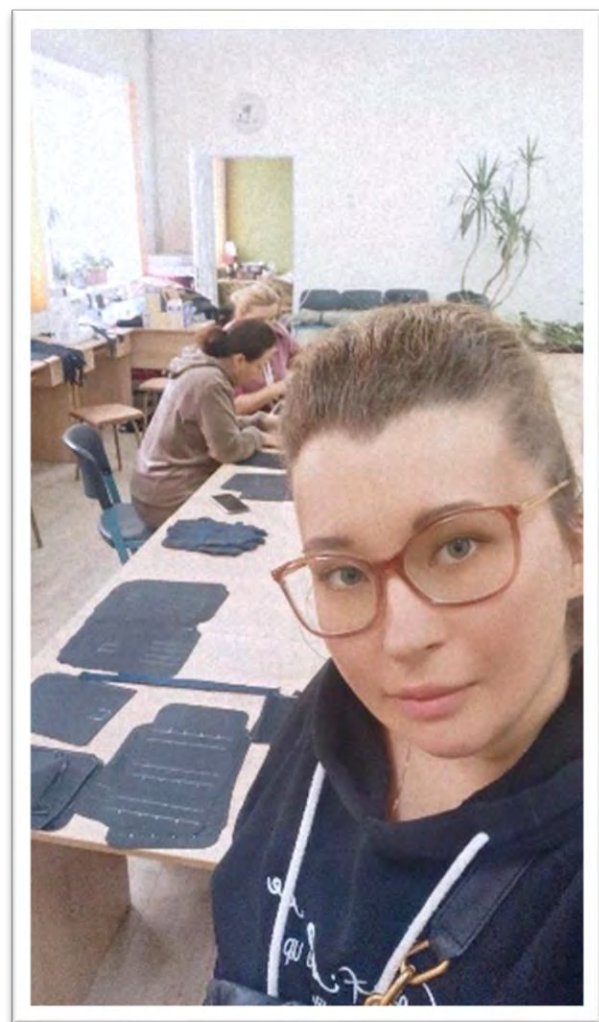
Ці п'ять днів у підвалі ми не забудемо ніколи! Свисти ракет, гул винищувачів, вибухи, артилерійські залпи, які за відчуттями – зовсім близько, влучення уламком ракети в будинок неподалік. Але це лише мізерна частина того, що довелося пережити сотням тисяч українців. На 6-й день ми прийняли рішення вибиратися з Києва. Це був ще той челендж. Здавалося блокпостам лише в самому Києві не буде кінця, у потяг не можливо було проштовхнутися, а звуки обстрілів лише посилювали паніку серед людей. Проте нам все ж вдалося і вже через півтори доби ми були в Чернівцях. Ми вдячні богу, що нам було куди тікати і тепер ми у відносній безпеці!

«BDO в Україні це не просто престижна компанія з гарною репутацією, це справжня сім'я, яка не покине у важку хвилину»

BDO та війна

Цьому питанню я хочу присвятити окремий розділ. Якщо загалом, то в компанії я працюю досить недавно (1,5 роки), але за цей період я встигла відчути всі переваги роботи в міжнародній компанії. Стабільна офіційна заробітна плата, повний соціальний пакет, дотримання корпоративних ділових стандартів мережі, система бонусів тощо. Це все справді сприяє довгій і плідній співпраці. Проте, лише нині, я дійсно розумію, що BDO в Україні це не просто престижна компанія з гарною репутацією, це справжня сім'я, яка не покине у важку хвилину. І за це мені хочеться виголошувати слова вдячності повсякчас!

Знов повертаємося до 24 числа. Я в метушні біжу з рідними в підвал і, як тільки перша хвиля паніки спадає, телефон в руки і починаю перевіряти свій месенджер. А там десятки повідомлень у корпоративному чаті BDO. Скільки турботи і підтримки було в цих повідомленнях, перекличку ми робили щодня, наші співробітники з IT давали практичні поради про те як залишатися на зв'язку у випадку блокади, ті хто вибралися з гарячих точок ділилися досвідом, пропонували допомогу і допомагали. Але найбільше вразило те, на скільки «включеними» і не байдужими залишалось керівництво щодо справ кожного зі співробітників увесь цей час і продовжують це робити досі. Особлива подяка Савченко Вірі Миколаївні. Інколи здавалось, що вона взагалі не відпочиває, адже на зв'язку 24/7.

«За цією компанією стоять люди з великої літери. Люди з великим серцем, вмінням співпереживати та вольовим патріотичним духом»

Як тільки все це божевілля розпочалося, 70% моїх знайомих, зокрема мій чоловік, усвідомили, що втратили роботу. І якщо чесно, я з дня на день очікувала, що ще трішки і мене також «попросять» піти в довгу неоплачувану відпустку. І від цього ставало дуже страшно. Але все те, що відбувалося надалі, підтверджує, що БДО в Україні найкращий роботодавець, про якого можна тільки мріяти. А все тому, що за цією компанією стоять люди з великої літери, люди з вольовим патріотичним духом, великим серцем і вмінням співпереживати!

Усі місяці війни ми наперед отримуємо зарплатню, а також додаткову фінансову допомогу. Це тоді як деякі роботодавці навіть не в змозі (або не мають бажання) виплатити останню передвоєнну зарплатню. Крім того, Віра Миколаївна особисто цікавиться поточним станом справ кожного співробітника та допомагає у вирішенні різних питань побутового характеру і не тільки. Завдяки цьому ми маємо змогу продовжувати продуктивно працювати, підтримуючи економіку України. Дякую BDO!

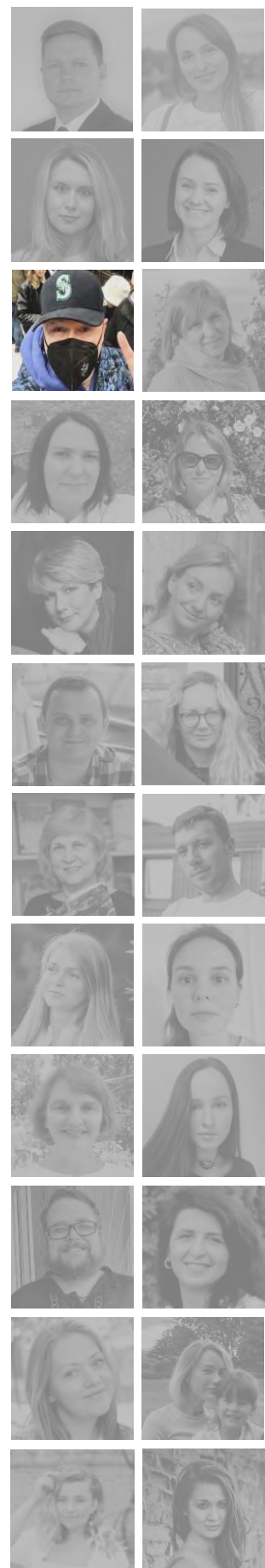
Прикро, проте наша велика сім'я БДО в Україні вимушено роз'їхалась по усій Україні та Європі. Але нині ми як ніколи згуртовані, дружні, душею і серцем РАЗОМ! Ми не перестаємо дякувати щодня нашим захисникам за тихий сон. А також пам'ятаємо, що це війна всього українського народу! Тому продовжуємо воювати в тилу: у лавах ІТ армії, займаючись волонтерством (до цього я і не знала, що вмю шити), допомагаючи тим, хто цього потребує і, підтримуючи морально і матеріально нашу армію.

Боремось, не здаємося, переможемо! Все буде Україна!

ХЕННІНГ ДРЕГЕР,
Директор з глобального сталого розвитку
Партнер зі сталого розвитку BDO в Україні

5-ДЕННА ВТЕЧА З КИЄВА

5-ДЕННА ВТЕЧА З КИЄВА

1 березня я і моя сім'я були вдома в Києві, поспішаючи втиснути в наші валізи все, що могло поміститися. Ми вмістили штани, шарпетки, нижню білизну, спальники і продукти, які швидко не псуються. Ми вже зняли стільки готівки, скільки могли, в місцевих банкоматах.

Це був перший тиждень після вторгнення Росії в Україну, і над столицею падали ракети. Перебування в місті стало небезпечним, і друг написав мені, щоб попередити, що російські війська можуть спробувати оточити Київ і відрізати шляхи евакуації. Якщо ми збиралися вибратися, сказав друг, нам із сім'єю потрібно було виїжджати негайно.

Я завантажив багаж до нашого седана Ford Fiesta. Потім з моїм сином Тором і його мамою Наталею — попрямували до київського готелю Ramada, де наступного ранку ми об'єдналися з автоколоною Організації Об'єднаних Націй, яка виїжджала о 6 ранку.

В конвої було майже 70 автомобілів, що забезпечувало безпеку, якої не було б, якби виїжджати самостійно. Але їхати такою великою групою не завжди було легко і дістатися з Києва до кордону Угорщини зайняло майже п'ять довгих днів. Пошук зупинок для ночівлі, щоб прийняти душ або заправитись бензином — був постійним джерелом стресу.

Весь цей час ми постійно думали про те, що залишилось в Києві: наш будинок, школа, колеги і друзі. Найсумніше було побачити колись мальовничі села, раптом обнесені стінами з мішків з піском і окопи напередодні зустрічного штурму.

Я так заплакав, що важко було б повірити в таке. Але це були сльози скорботи, втрати і гніву. Я відчув неабияку втрату за майбутнє молодого покоління українців. Я ніколи не думав, що в моєму резюме буде вказано «біженець».

Втеча моєї сім'ї — це лише одна з незліченних історій гуманітарної кризи, яка ставить міжнародні компанії з операційною діяльністю та співробітниками в Україні у скрутне становище. Більшість із цих фірм не мають планів дій в подібних ситуаціях і, як і BDO, вони змушені діяти за обставинами.

Перехід до Угорщини протягом п'яти днів з конвоем був лише першим етапом нашої подорожі.

Звідти ми їхали через Словаччину, Польщу і, нарешті, Німеччину, і кінцевим пунктом призначення якого мало стати моє рідне місто Копенгаген, Данія. Незрозуміло, скільки днів могла зайняти вся поїздка.

Коли ми приїхали до Данії, ми на деякий час жили з моєю сестрою, аби визначитися з подальшими діями, який може також означати тимчасове переселення туди. Неможливо сказати коли і чи повернемося ми в Україну.

У Києві квартира нині порожня, за винятком пам'ятних речей важливих до війни, які я залишив: костюми і краватки, подарунки на випускний, фотографії моїх батьків.

Крім того, що я турбуюся про те, що може відбутися в майбутньому, я ще й багато часу турбуюсь про своїх колег з BDO. Не всі з них хотіли, або їм пощастило виїхати.

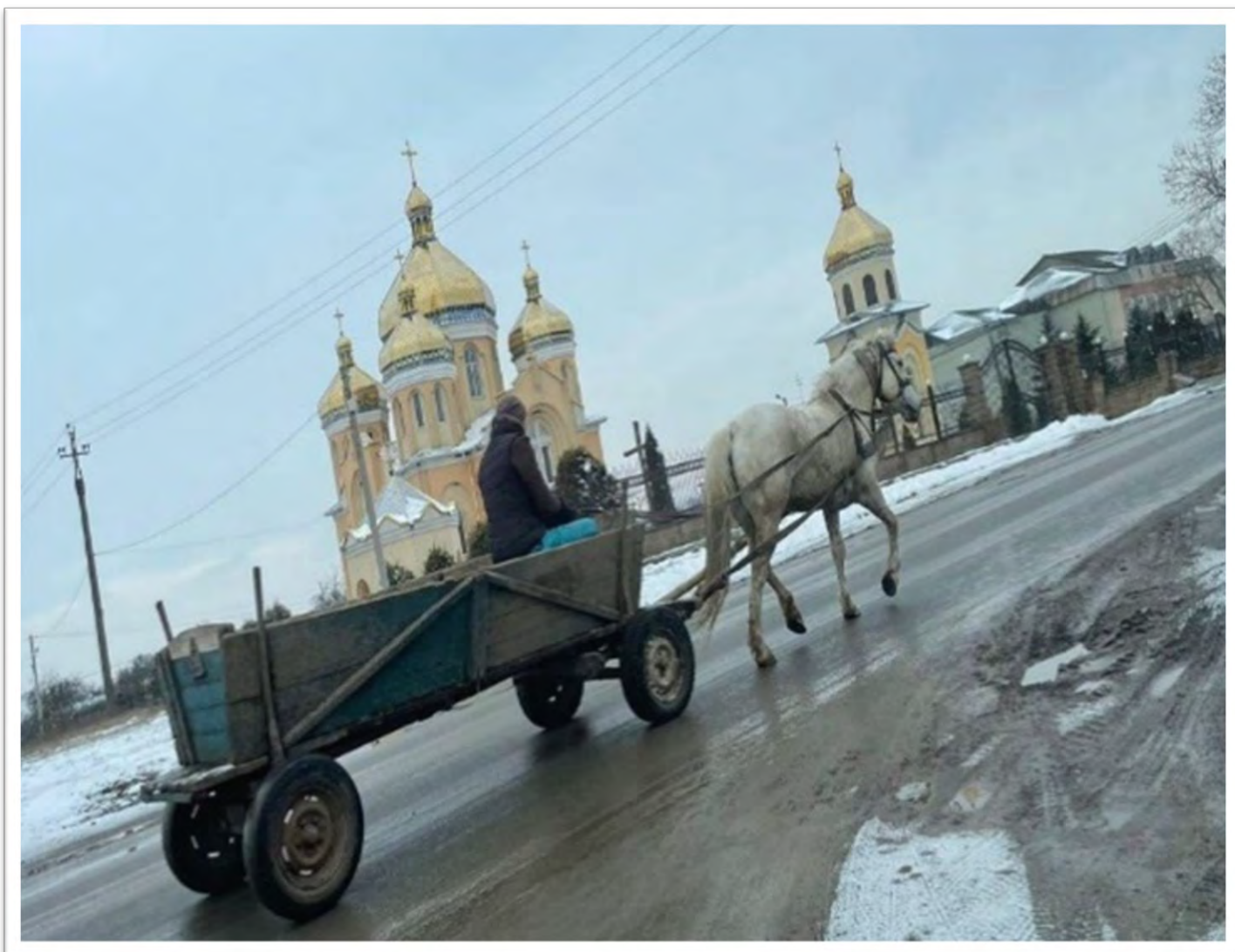
Дехто залишився в Україні, щоб взятися за зброю проти російського ворога «на передовій». Ховаючись вдома, дехто також знайшов тимчасову втіху в одноманітності продовжувати виконувати свою роботу, коли ворожі сили наближуються. Передбачувана робота податкової, консультаційної та аудиторської діяльності допомагає їм «триматися в здоровому глузді».

Благополуччя мого сина Тора – якому приємно не ходити до школи, хоча він не до кінця розуміє, що відбувається – також головне, про що він міркує. 8-річний хлопець був поглинений грою на своєму iPad під час тривалих поїздок або ночівель у незнайомих містах. Під час поїздок автомобілем ми навмисно не слухали новини по радіо і прагнули підтримувати спокійну розмову.

Я не психолог, але ми просто тримаємося поруч з ним і стежимо за тим, щоб хтось із нас завжди був поруч, і стежимо за тим, щоб він був ситий і розважений. Йому не потрібно нічого говорити – просто бути дитиною.

На тлі всього, що відбувається, з'явилась одна розвага, яка приносить моїй родині відчуття катарсису: спільне виконання українського національного гімну. Коли невизначеність нашої реальності починає сильно відчуватись, ми співаємо один куплет гімну. Це відзначає патріотизм і, здається, особливо добре підходить для цього моменту.

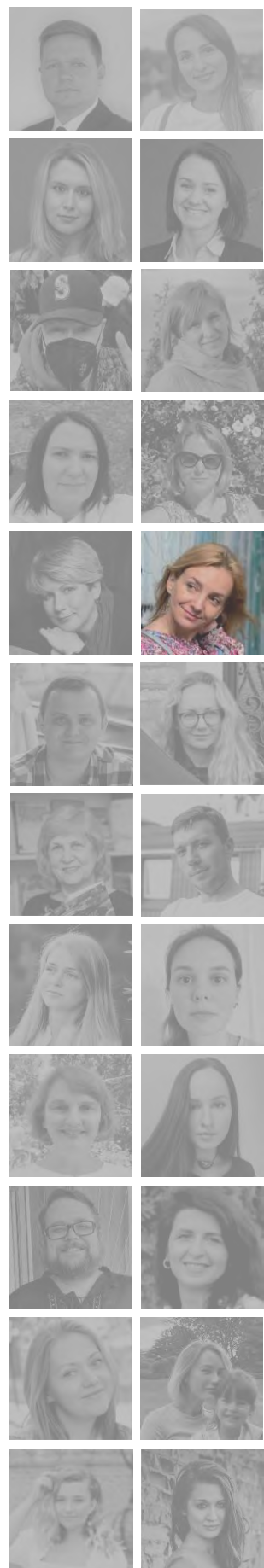
*«Ще не вмерли України, і слава, і воля. Запануєм і ми, браття,
у своїй сторонці»*

ІРИНА ДЕМ'ЯНЧУК,
Керівник відділу продажів (м. Київ)

**«ЧОМУ ВАШ СИН НЕ МАЄ НІГ? - НЕ
ЗНАЮ, Я НЕ ЦІКАВЛЮСЯ ПОЛІТИКОЮ»**

«ЧОМУ ВАШ СИН НЕ МАЄ НІГ? - НЕ ЗНАЮ, Я НЕ ЦІКАВЛЮСЯ ПОЛІТИКОЮ»

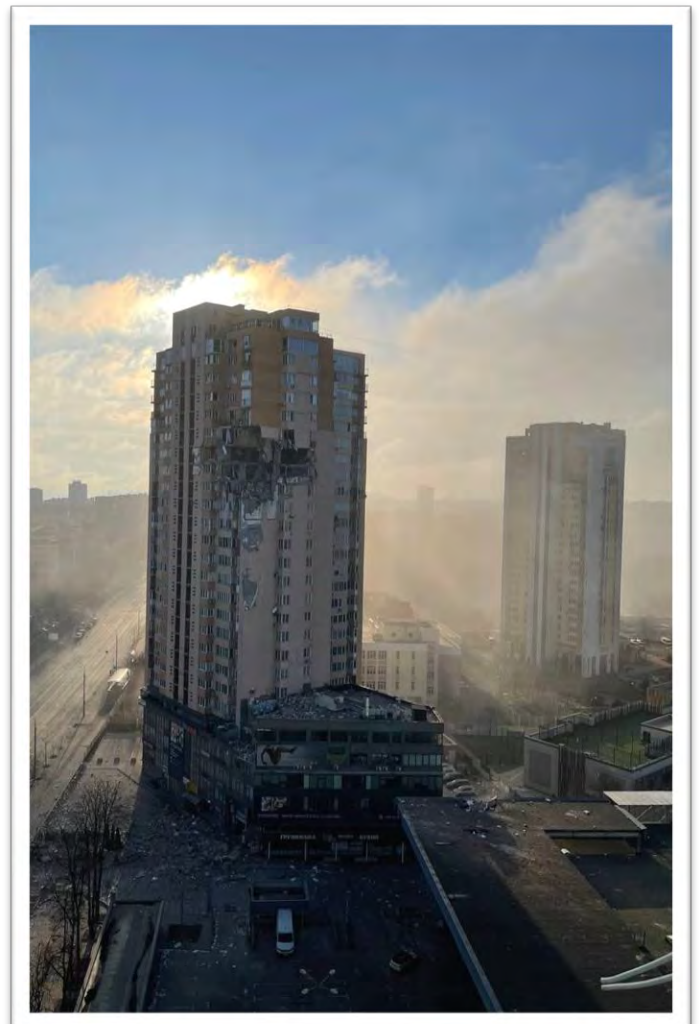
Коли я отримала пропозицію написати про те, як змінилося моє життя після 24.02.2022, то перша думка, яка в мене виникла: Що мені розповідати? Мені гріх скаржитися! Моя сім'я жива, ми разом та у відносній безпеці. У нас є дах над головою та кошти для проживання. Нам пощастило! Ми евакуювалися на захід України в квітні та оселилися разом із сім'єю моєї сестри в родичів знайомих. Але думка про те, що насправді змінилося ВСЕ, почала крутитися в моїй голові, набираючи оберти. Я впіймала себе на тому, що починаю розмірковувати категоріями До і Після початку війни. Так завжди говорили мої бабусі та дідусі, розповідаючи історії про своє життя, про дитинство та молодість. Це було ще до війни... під час війни... а це вже було після війни.

«Ми не готувалися до війни - ми не мали плану дій – ми не мали фінансових заощаджень!»

Про початок війни ми дізналися з раннього дзвінка від переляканих родичів з півдня України: «У нас російські військові, а дорогою їде нескінченна колона техніки». Далі сум'яття - чотири години в спробах заправити машину, близько години в черзі в аптеку, пошуки працюючого банкомату, збір «тривожної валізи». За наступні кілька днів я прочитала новин більше, ніж за попередній рік. Марні спроби «достукатися» до родичів і знайомих з Росії. З ними ми більше не спілкуємося! Бо неможливо спілкуватися про що-небудь, оминаючи «ці незручні» теми чи не говорити «про політику», коли в нас йде повномасштабна війна, а в них «військова операція». Вибачте, згадався злий анекдот: «У матері російського військового запитують: «Чому ваш син не має ніг? - Не знаю, я не цікавлюся політикою». У цій ситуації неможливо дотримуватися нейтралітету. Війна відбувається при активній згоді 75% і німій згоді інших «простих росіян» і лише деякі наважуються висловити вголос засудження війни.

НАЙСТРАШНІШИЙ МОМЕНТ

Найстрашніший момент у моєму житті був, коли вранці 26.02.2022 рашистська ракета потрапила до багатопверхового житлового будинку на вул. Лобановського в м. Києві. Телефоную сестрі - ні з нею, ні з чоловіком немає зв'язку! Перші 30 хвилин - шалений страх за рідних! З новин мінімум інформації про реальний стан, щоб не скоригувати подальші можливі запуски ракет. Дім моєї сестри, де вона мешкає 11 років з дітьми, розташований в місці обстрілу та один з кількох, що підходить під опис. Почалися десятки дзвінків спільних знайомих, які також не змогли додзвонитися. Інформація про зруйнований будинок через попадання ракети - поверх збігається з тим, де була моя сестра! Нарешті - уривчаста фотографія, на якій вдалося розгледіти колір фасаду будинку - це був сусідній будинок. Зв'язку із сестрою все ще немає... а раптом вибуховою хвилею вибило вікна в їхній квартирі?! Телефоную знайомим, дізнаюся, що це не той будинок. Змішані почуття: з одного боку радість, з іншого, почуття провини за свою радість, адже в цьому іншому будинку були теж люди, які постраждали. Тільки через дві години сестра змогла зателефонувати та повідомити, що з ними все гаразд, вони були в бомбосховищі. Того ж дня вони виїхали з тієї квартири.

ТРИВОЖНІ НОВИНИ

Безліч повідомлень з благаннями про допомогу від різних людей; знайомих і незнайомих. Наші колеги та друзі з Ірпеня та Бучі, які несподівано опинилися в епіцентрі військових дій, писали повідомлення всім, кому могли, намагаючись знайти якийсь вихід, якусь допомогу! Вони повідомляли про своє місцезнаходження, про те, що опинилися в холодних темних підвалах з дітьми, людьми похилого віку без води, їжі, медикаментів, і не мають можливості втекти бо багатьох розстрілюють за подібних спроб. Потім повідомлення від родички з південної частини України про снаряд, що прилетів в город. Вийшли на зв'язок друзі, які виїхали з Києва ще на самому початку війни, і розповіли, що біля них їздять танки й стріляють; що в селищі вціліла лише половина будинків, але вони вижили! Невдала спроба сестри евакуюватися з Києва до родичів, їх попередила територіальна оборона про небезпеку на Житомирському напрямку, де масово розстрілювали та забирали машини «орки, що відстали від своїх».

Я майже перестала спати від таких жахливих новин. І щоб не пропустити повітряну тривогу і встигнути перенести дитину з кімнати в невелике місце нашої квартири, що відповідає правилу двох стін. У період, коли в нашому районі міста, крім сирен, стали дуже чітко прослуховуватися вибухи, ми переїхали вже в коридор, забарикадували всі вікна й виходили на вулицю лише з крайньої необхідності: за продуктами і вигуляти собаку. Заходиш у магазин, а там порожні полиці! Стоїш годину в черзі і починається повітряна тривога, лунають сирени, а з черги ніхто не йде! Комендантська година – відчиняєш двері під'їзду, щоб вигуляти собаку, а вона сама не йде, дивиться на тебе розгубленим поглядом, думаючи, що ти її виганяєш. Тихенько, перебіжками йдеш із собакою разом, порушуючи комендантську годину.

ЕВАКУАЦІЯ

Кільце небезпеки навколо Києва стрімко звужувалося і ми вирішили евакуюватися. До четвертої години ранку при світлі телефонного ліхтарика я зібрала всі необхідні речі. Нас вісім чоловік і вівчарка. У баку лише 20 літрів бензину. Ми не знаємо, куди їдемо, знаємо тільки, якою трасою залишатимемо область – це єдина допустима для виїзду дорога, бо в населених пунктах навколо траси йдуть щоденні ракетні обстріли. Було неймовірно страшно! Відносний спокій повернувся коли перетнули кордон Київської області. Усю дорогу ми шукали, де зупинимось на ніч та марно, всі помешкання переповнені! Три доби ми провели в дорозі з тимчасовими ночівлями, допоки знайшли місце, де змогли зупинитися на довший час, не розуміючи на скільки нам винаймати житло. Нам пощастило; нам дали притулок чудові люди, з якими ми зрештою дуже потоваришували. На всьому шляху зустрічалися не байдужі, щирі люди, які нам усіляко допомагали!

Ми не готувалися до війни – ми не мали плану дій – ми не мали фінансових заощаджень! Я б не наважилася б на евакуацію без підтримки Савченко Віри Миколаївни. Після початку війни в моїй сім'ї робота залишилася тільки в мене. Я безмежно вдячна керівництву БДО в Україні. Керівництву та колегам з усіх інших офісів БДО, які допомагали й допомагають, здебільшого навіть не знаючи нас особисто. Мені нині навіть складно називати наш колектив командою БДО, бо це справжня РОДИНА БДО!

«Ми зустрічалися з багатьма людьми, ділячись своїми історіями та думками»

Історії про переповнені евакуаційні поїзди, де люди втрачають свідомість від втоми та задухи, стоячи або максимум сидючи в коридорі по дві-три доби без світла та свіжого повітря. Гул плачучих, переляканих дітей на вокзалі, які розлучаються з татусями...

Думки про те, як моє, наше життя змінилося повністю за одну мить! Ось ми щасливо живемо, будуємо плани на майбутнє, чогось прагнемо, а потім приходять «руський мір» і все руйнує! Тут я зловила себе на думці, що я навіть не замислююся про плани, що все, чого я прагнула, до чого доклала безліч зусиль, раптом стало не важливим. Найважливіше, що моя сім'я жива!

У нас вибили ґрунт з-під ніг! Безпідставна, безглузда, цинічна військова агресія проти нашого народу! Смерті та поранення десятків тисяч мирних беззбройних людей, найжорстокіші знущання; окуповані території, знищенні будинки, лікарні, підприємства, міста; скалічені долі, відкладені чи зруйновані мрії та плани. Але ми знаходимо опору в наших близьких, друзях, партнерах, у єдності нашого народу, у подвигах наших захисників, у волонтерах з усього світу, у незнайомих небайдужих людях, які просто підходять на вулиці та пропонують допомогу, у людях зі всього світу з різними культурами, мовами, історією, які неймовірно нас підтримують! Ми відчуваємо, що нас об'єднують одні загальнолюдські цінності!

ТЕ, ЩО НИНІ НЕ ДАЄ МЕНІ СПАТИ

Звільнили Київську область. Почали публікувати інформацію про звірства, які там відбувалися. Про розстріли цілих сімей, які з дітьми намагалися переміститися в безпечніші місця й вижити. Про тортури та жорстокі масові вбивства. Про групові зґвалтування жінок, чоловіків, дітей різного віку. Діти помирали від нестерпних тортур і крововтрат прямо на очах матерів. Я вперше після початку війни заплакала. Декілька днів не вдавалося емоційно зібратись. У часи війни, бачачи її жорстокість і потворність, у людях мимоволі періодично прокидаються якісь звірині почуття: помсти, люті, агресії, почуття, що готовий вбивати, щоб захистити інших людей. Я собі в такі моменти нагадую, що це не я звір - це вони звірі, і тоді ця хвиля відступає і приходиться гіркота. Я віруюча людина і знаю, що кожного спіткає її покарання, але також я знаю закон соціуму, що безкарність множить злочини. Я відверто жадаю справедливості!

Звірства рашистів ніколи не вкладаються у свідомості. Які жінки, яке суспільство виростило ці створіння? Як жити у світі, де ці звірства існують? Путін та його оточення, військово керівництво, що віддає накази, винні, що допускають і заохочують такі жахливі злочини проти людства!!!

Після повернення до Києва почула від однієї знайомої з Ірпеня історію, коли пара російських офіцерів зібрали кілька вагітних жінок у приміщенні неподалік від себе зі словами «вам краще побути тут, інакше ми нічого не можемо гарантувати». Вони знали, що їхні орки ґвалтують вагітних, але нічого «не могли гарантувати» - хіба це військові? Це неконтрольована кривава орда!

ДІТИ ВІЙНИ

Ця весна була туманною. Я дуже люблю Карпати, гори, природу на заході України. Зазвичай пробудження природи, перша зелень, перші квіти наповнюють новими силами, натхненням, радістю. Вперше в мене були інші відчуття, коли дивишся на речі, які зазвичай надають тобі сили і нічого не відчуваєш, начебто це не по-справжньому.

Розповіли дітям про заходи безпеки в парках, на майданчиках, у лісах, показували фото різних видів мін, розтяжок, вибухівок, замінованих іграшок. Відчуваючи, що назріває питання «Чому?», починаю змінювати тему. Як можна пояснити дитині, що її намагаються вбити лише тому, що вона є українцем. Діти в парку знайшли покинутий м'ячик, поки племінник спантеличено розглядав м'яч на ознаки небезпеки, моя донька — захисниця підбігла і з суворим виглядом відкинула ногою м'яча від брата. Повторили розмову щодо заходів безпеки.

На заході моєї країни живуть чудові, гідні українці. Господиня будинку, Марія, яка прийняла мою сім'ю на два місяці, щодня ходила до церкви на вервиці — вони молилися за наш народ, за жителів міст де йшли бойові дії, за Маріуполь. Господар будинку, Ярослав, висадив півтори тисячі тюльпанів біля місцевого пам'ятника Небесній сотні. Усі міста, люди нашої країни стають нам ще більш рідними!

Через місяць після евакуації я почала спати, старший племінник менше кричить ночами, донечка при сиренах почала вибігати в коридор вже без слів «мамо, я боюся». Вона народилася в 2014 році, коли росіяни окупували схід України та Крим. Тепер у душі вона співає гімн України та пісню січових стрільців «Червона калина», і більше не співає дитячих пісеньок з мультиків. Вони крадуть дитинство в наших дітей!

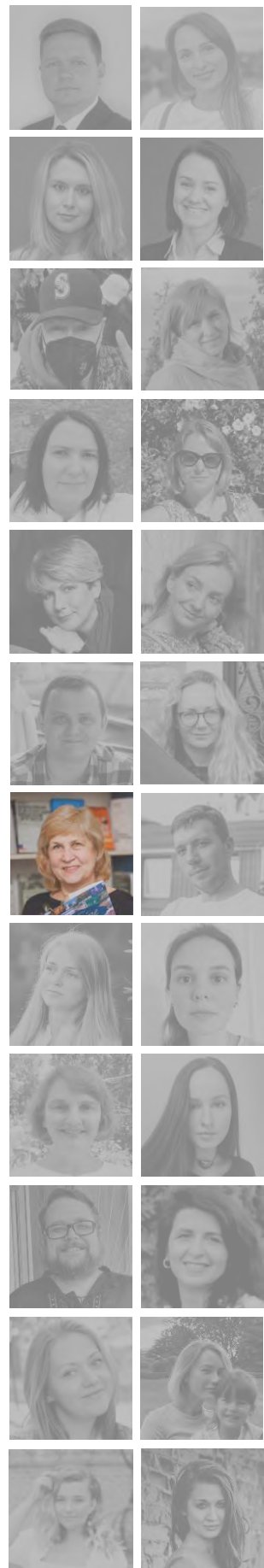
До речі, я народилася в Луганську, який був окупований в 2014 році. Там жили мої бабуся з дідусем, яких вже давно немає і багато родичів. Дуже зраділи, коли троюрідному братові вдалося вийти на волю! Його схопили в Луганську за те, що раніше мав досить віддалене відношення до однієї з українських політичних партій. Він не з чуток знає про незаконне і неймовірно жорстоке поводження російських окупантів, про справжні тортури та багато чого, про що він мені не розповідає.

Наприкінці травня ми повернулися до Києва - як добре вдома! Сирени стали рідшими, ніж до від'їзду, вибухів не чути. Розбарикадували вікна, повернули диван з коридору до кімнати. Життя продовжується...

ЛЮБОВ РОНДОВА,
Менеджер даних CRM (м. Дніпро)

ПОЇЗДКА З УКРАЇНИ ДО АВСТРАЛІЇ

ПОЇЗДКА З УКРАЇНИ ДО АВСТРАЛІЇ

Новини, що розпочалася війна застали мою сім'ю у м. Дніпро. А вже 5 березня 2022 року на сімейному обговоренні було прийнято рішення, що я поїду до молодшої доньки в Австралію. Повідомивши керівництво, я виїхала з Дніпра зі знайомими до Львова. Віра Савченко (CEO BDO в Україні) просила постійно бути на зв'язку і передала мої дані співробітникам Глобального офісу BDO в Бельгії (Trond-Morten Lindberg та Ruzika Verryn), які допомагали мені в поїздці.

«Вдячні Савченко Вірі, Глобальному офісу BDO та особисто Ruzika Verryn за моральну та фінансову допомогу!»

Приїхавши до Львова я не зовсім розуміла, коли і яким чином я буду перетинати кордон, але надія мене не полишала бо весь час була на зв'язку з Вірою Миколаївною та Ruzika Verryn, які координували все моє подальше пересування до самого Сіднея.

Провівши три дні у Львові: одну в готелі; другу у волонтерів; третю на квартирі, яку зняли для співробітників BDO; 9 березня за мною нарешті приїхала машина. Мене переправили через кордон до Польщі, де на мене вже чекала друга машина, яка відвезла мене до Варшави, де я поселилась у готелі. Наступного дня я зробила тест на ковід і ввечері вже сіла в літак до Австралії. Усе було оперативно і без жодних зволікань.

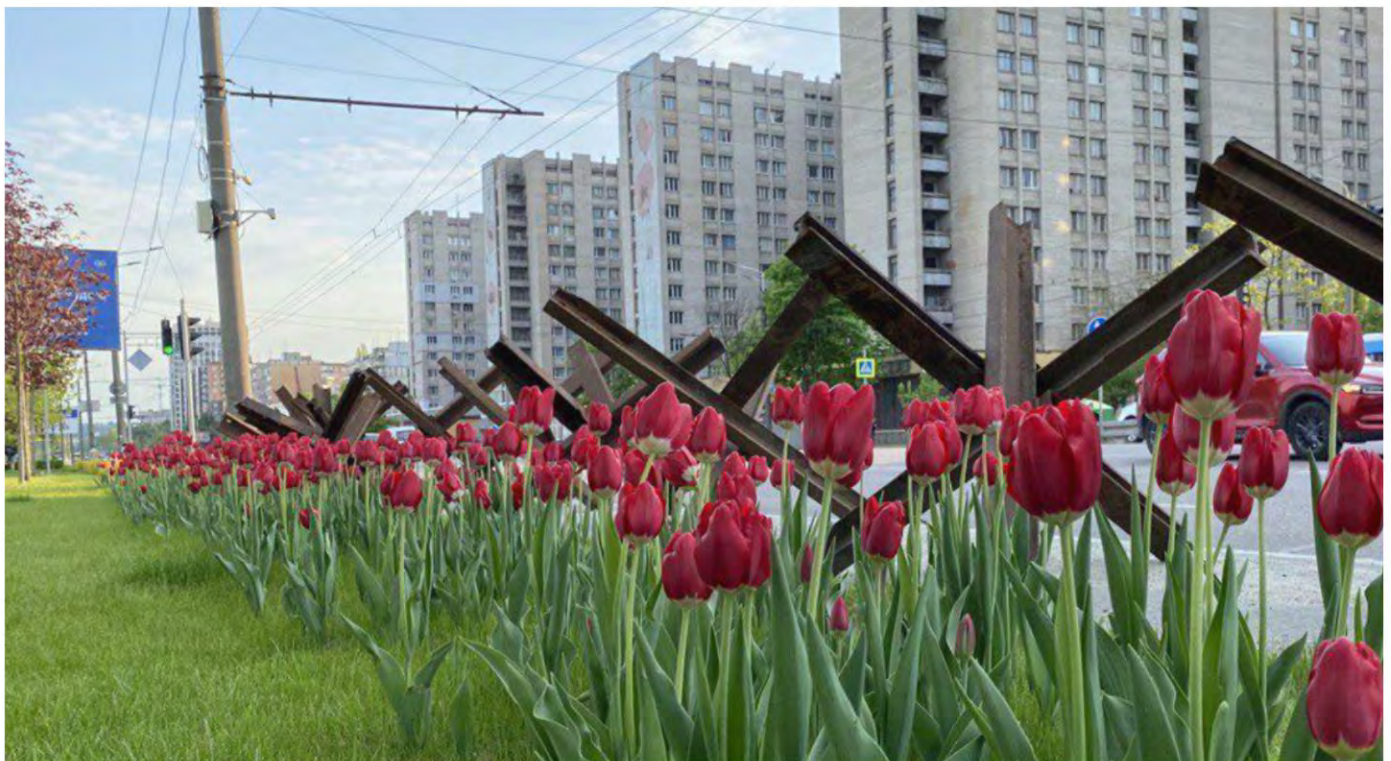
Ми з дочкою дуже вдячні Савченко Вірі Миколаївні, Глобальному офісу BDO та особисто Ruzika Verryn за моральну (зв'язок по ats був постійно) та фінансову допомогу (оплату готелю, таксі, тесту і квитка на літак).

«В Австралії залишатися не планую, бо дуже вже хочу додому – в рідну Україну!»

10 березня я вилетіла з Варшави та вже 12 березня була в доньки. Навіть коли я прилетіла, Ruzika дзвонила моїй дочці і дізнавалася, як я дісталася і чи потрібна якась допомога. Хочеться подякувати нашому керівництву та співробітникам глобального офісу BDO за турботу та надану допомогу.

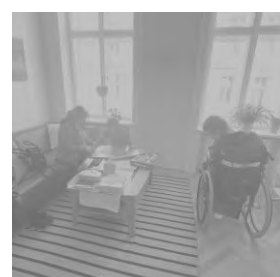
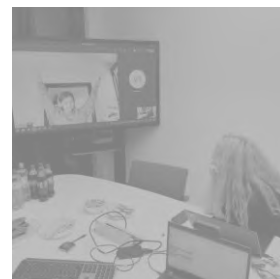
У Дніпрі залишилися мої рідні: чоловік із собакою, старша донька та онука. Дівчатка активно волонтерять і допомагають військовим та переселенцям.

В Австралії залишатися не планую, бо дуже вже хочу додому – в рідну Україну!

ТРОНД-МОРТЕН ЛІНДБЕРГ,
CEO регіону EMEA

ЛЮДИ ДОПОМАГАЮТЬ ЛЮДЯМ

ЛЮДИ ДОПОМАГАЮТЬ ЛЮДЯМ

Кінець лютого – середина семестру для норвезьких шкіл, тому для моїх дітей це був час канікул. Ми були в нашій гірській хатині, де я можу легко поєднувати роботу з ними. Вранці 24 лютого, близько 6 ранку, я віз доньку до футбольного табору, коли мені зателефонувала Віра Савченко, генеральний директор BDO в Україні. Вкрай засмучена, вона повідомила мені, що Росія щойно бомбила Київ. Хоча ми підтримували зв'язок протягом попередніх тижнів і всі знали, що ситуація небезпечна, для мене це все одно було несподіванкою. Новина була жахливою. Я висадив доньку, поїхав назад і почав планувати.

Наступного понеділка я полетів до Австрії. Звідти я поїхав до нашого офісу в Братиславі в Словацькій Республіці, де через пару днів до мене приєдналася Віра. Було зрозуміло, що підтримка обійдеться значною ціною. Майже одразу я отримав повідомлення від доктора Хольгера Отте, генерального директора BDO у Німеччині, з пропозицією фінансової допомоги. Це було справді душевно. Спираючись на цю безцінну підтримку, ми створили Глобальний фонд BDO.

«Наші фірми з усього світу об'єдналися, і за кілька днів ми змогли фінансово підтримати наших українських колег та їхні сім'ї, які потребували допомоги»

Першочерговим завданням для нас було знайти всіх наших людей і зв'язатися з кожним з них. Ми з Вірою годинами розмовляли по телефону. Колеги з Глобального офісу спонтанно пропонували допомогу. Група реагування на кризові ситуації швидко виросла з початкової групи з чотирьох осіб до надійної команди приблизно із сорока осіб, що працює цілодобово, щоб пропонувати підтримку.

Після кількох днів у Братиславі ми з Вірою вирішили, що нам потрібно бути ближче до кордону. Ми переїхали в Кошице, де BDO має невеликий офіс приблизно з десяти людей. Ми отримали дуже теплий прийом. Протягом кількох тижнів ми займали їхню найбільшу кімнату для зустрічей. Жоден запит ніколи не вважався чимось надмірним.

Ми спостерігали, як кордон перетинали перші наші колеги з BDO та їхні сім'ї. Деякі з тих моментів назавжди закарбувалися в пам'яті. Ми з Вірою кілька днів працювали над списками імен... і тепер деякі із цих «імен» нарешті прибули до нашого готелю. Побачити, що вони безпечно прибули – було таким приємним відчуттям, хоча ситуація для багатьох інших лише погіршувалася. Ми проводили з ними час, вислуховували та морально підтримували. Однак справа не була завершена на цьому.

Потім ми окремо спілкувалися з кожним з колег, де б вони не перетинали кордон, щоб обговорити їхній наступний пункт призначення та чи хочуть вони почати працювати знову, а також забезпечити їх роботою та житлом.

Ми перебували в Кошиці та Варшаві приблизно до Великодня. Окрім підтримки з боку команди в Кошиці, польські колеги виконали чудову роботу, прийнявши та прихистивши ще одну велику групу людей, які перетнули кордон. Там я зустрів Русаліну Доброван, фахівця з управління ризиками BDO в Україні, яка разом з родиною простояла в черзі на польському кордоні понад 36 годин! Важко навіть уявити цей досвід, але її історія та наша розмова про те, коли вона стояла на переході українського кордону, не забудуться.

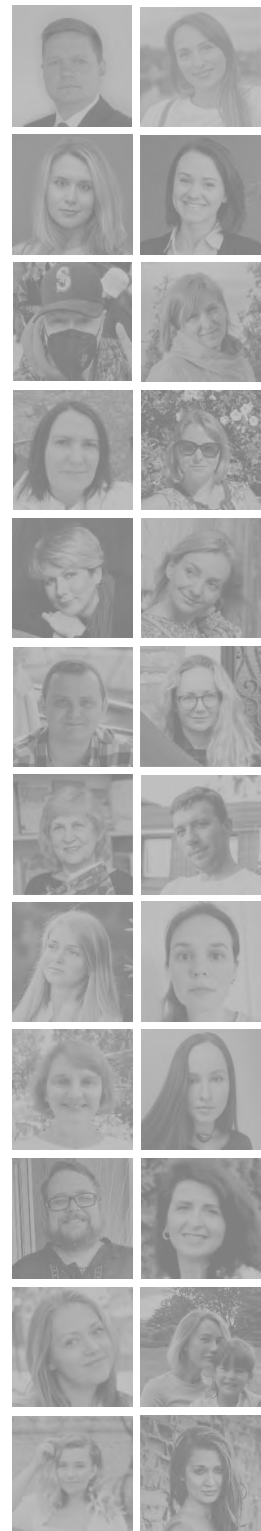
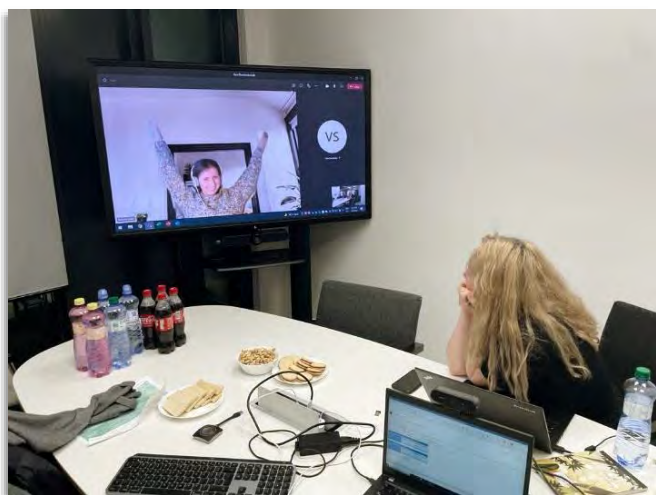
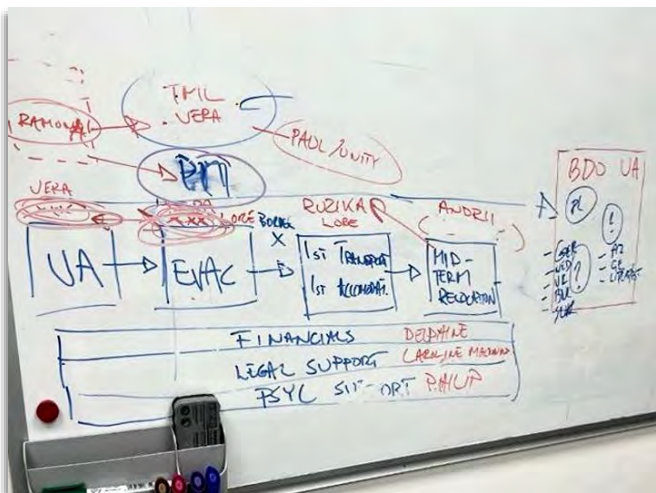
Час від часу я їздив додому на короткі вихідні, але в ті критичні тижні ми повинні були бути доступними та готовими надати підтримку. Ми всі наполегливо працювали, щоб підтримати наших людей і забезпечити, щоб BDO в Україні залишалось стабільним бізнесом. Підтримка з боку Глобального офісу залишається сильною, хоча українська команда продемонструвала неймовірну стійкість, взявши на себе більшу частину цієї функції.

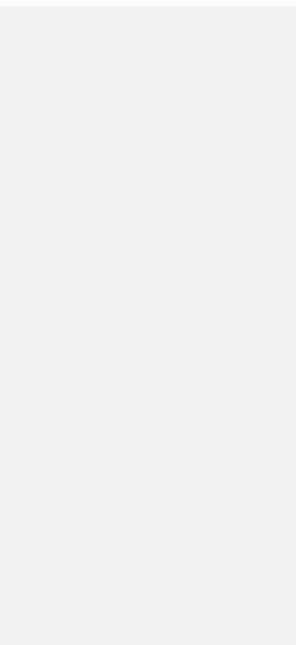
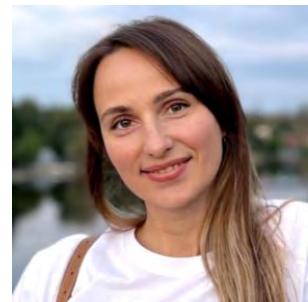
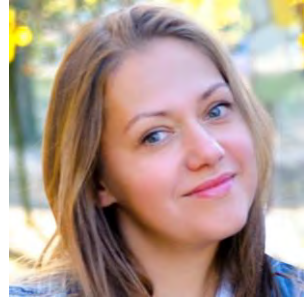
Ці останні кілька місяців справді розплющили мені очі. Я завжди знав, що як глобальна організація ми можемо бути цілком єдиними. Що ми можемо це зробити. Тепер я знаю, що ми це здійсимо.

«Ми показали, як ми можемо працювати разом і об'єднуватись, і я ніколи раніше так сильно не пишався тим, що я є частиною родини BDO, як я пишаюсь сьогодні. Ми справді люди, що допомагають людям - People Helping People»

ЛЮДИ, ЯКИМ НЕМОЖЛИВО ВИСЛОВИТИ ВСЮ ПОДЯКУ:

- ▶ Кожна фірма, що зробила внески до фонду підтримки.
- ▶ Уся команда реагування в кризовій ситуації, зокрема група негайного реагування: Рузіка Веррін, Лор Брейкен, Рамона Дженес, Луз Васкес і Селіна Сундар. Без вас ми б це не змогли!
- ▶ Наші фірми в Словацькій Республіці та Польщі, які прийняли нас з такою доброзичливістю та зробили все можливе, щоб допомогти та прийняти тих, хто перетинає кордон.
- ▶ Наші фірми в Румунії, Угорщині, Молдові, Австрії та Чеській Республіці, які надали нам величезну підтримку та були «опорою на місцях», поки ми перебували в інших місцях.
- ▶ Усі наші фірми за те, що вони об'єдналися, щоб підтримати BDO в Україні та наших колег.

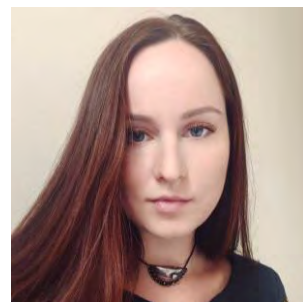
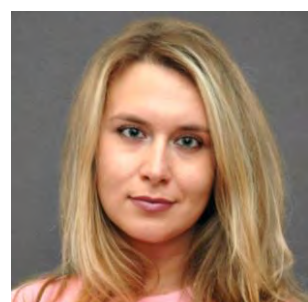
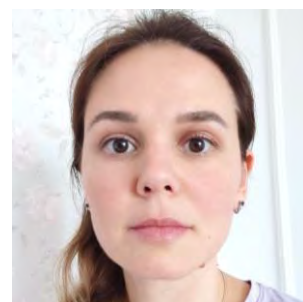

2022© ТОВ «БДО». Всі права захищені.
 Звертаємо вашу увагу на те, що інформація, яка містяться в даному матеріалі, захищена правами на інформацію та не може бути перевидана без дозволу.
 Правовласником є ТОВ «БДО», юридична особа, що зареєстрована та діє у відповідності до законодавства України.
 ТОВ «БДО», українське товариство з обмеженою відповідальністю, є членом BDO International Limited, британського товариства з відповідальністю, обмеженою гарантіями його членів, а також входить до складу міжнародної мережі незалежних фірм-членів BDO.
 BDO — це бренд мережі BDO та кожної Фірми-Члена BDO. BDO утворено від перших літер прізвищ засновників компанії: Binder, Dijkер та Otte.

 info@bdo.ua

 www.bdo.ua

BDO
 Вересень
 2022